"And East and West, without a breath,
Mixed their dim lights, like Life and Death,
To broaden into boundless day."—*Tennyson.*

289

A Message of Love From the Far West.

FROM THE REV. DR. CUTHBERT HALL, D. D.,

President of the Union Theological Seminary and Barrows Lecturer in the University of Chicago for 1902-03.

NEW YORK, *January 2nd, 1904.*

MY DEAR SIR,

Yesterday the first day of the new year, I had the honor and pleasure to receive your kind communication. I observed with gratification that you had written upon the cover " In all love and truth with best regards. " This kindly salutation meets with a warm response in my heart. You will permit me to send you in return my very best wishes for the New year and the hope that we may have further communication with one another.

I regret my limited acquaintance with the Indian languages prevents my entering fully into the substance of the pamphlet,* but I am able to discover in it the aspirations of a sincere seeker after a deeper knowledge of God. How wonderful it is that the Gospel of St. John is drawing to itself so may devout students, alike from the East and from the West.

My visit in India resulted in filling my heart with affectionate regard for Indians. I long to revisit your country and to come into closer fellowship with your people. I send my salutations to the Society with which you are connected and I remain,

DEAR SIR,

Very faithfully yours

CH. CUTHBERT HALL.

Mr. Satyananda S. Sarma.

* Godward Ho !

உ

கடவுள் துணை.

ஆருத்ராதரிசனராதனுப் பத்திரம், 1904.

விஷய சூசிகை.

"*Seek Truth wherever you can find it,*" But, "*Make your choice and stick to it till you reach the End.*"

ஸத்யம்வத.—**Speak the Truth.**

"Hitch your Wagon to a Star." "To Thine own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம்தத்ஸத்.] God is Love : Knowledge is Power : *Om.*

ஸத்யமேஜெயம்—**Satyameva Jayati.**

புத்தகம் 12.] 1904-ம் ௵ ஜனவரி ௴ [இலக்கம் 9.

A New Year's Greeting.

(FROM DR. G. U. POPE, M. A., D. D., OF OXFORD.)

"மூத்தோர்சொல் வார்த்தை அமிர்தம்."

* ஞானிகள்.

யாதும் ஊரே;—யாவருங் கேளிர்;—
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;—
நோதலுந் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன;—
சாதலும் புதுவ தன்றே;—வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே;–முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே;—மின்னொடு
வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
கல்பொரு திரங்கு மல்லல் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படூஉம் என்பது திறலோர்
காட்சியிற் தெளிந்தனம்;—ஆகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;—
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே!

'ஜி. யூ. போப்' ஆப்த பூர்வகமாய்
ஸர்வமங்கள ஸித்தியார்த்தம் அனுப்பியது.

OXFORD, *Jan.* 1, 1904.

THE SAGES.

To us all towns are one, all men our kin.
Life's good comes not from other's gift, nor ill;
Man's pains and pains' relief are from within.
Death's no new thing; nor do our bosoms thrill
When joyous life seems like a luscious draught.
When grieved, we patient suffer; for we deem
This much-prized life of ours a fragile raft
Borne down the waters of some mountain stream
That o'er huge boulders roaring seeks the plain.
Tho' storms with lightnings' flash from darken'd skies]
Descend, the raft goes on as fates ordain.
Thus have we seen in visions of the wise!—
We marvel not at greatness of the great;
Still less despise we men of low estate.

G. U. POPE,
With all kindest good wishes.

* This Agaval is by a minstrel, known to us as Kanyan (or 'Singer') of the flowery hill, who was a court poet and friend of Kō Perum Coran of Urraiyùr,—a little, it may be, before the date of the *Kurral*. See *Purra Nanuuru*, 67, 191, 192, 212. Compare, Kurral 397, பழமொழி, 116.

Arudradarisanam, 1904.

ஆருத்ராதரிசனம், 1904.

சென்ற வருஷம் ஆருத்ராதரிசனத்துக்கு முன் நேர்ந்த 'கிறிஸ்த்மஸ்' என்று சொல்லும் கிறிஸ்து ஜனனநாளன்றி (டிசம்பர்மீ 25உ) நடராஜ மூர்த்தியை தியானித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, மாதங்களிலெல்லாம் ஸர்வோத்கிருஷ்டமான மார்கழிமாசம் பகவானுக்குப் பிரீதியான மாதமென்றும் அந்த மாதத்திலேயே அவர் தம் பக்தர்களுக்குக் கடாக்ஷவீக்ஷணமளித்து அவர்களைக் கரையேற்றக் கிருபை கூர்ந்த மாதமென்றும், அந்த மாதத்தில் எவனொருவன் பகவானை சுத்த ஹிருதயத்தோடு பஜிக்கிறானோ அவன் அதிசீக்கிரத்தில் ஆத்மதரிசன பாக்கியம் பெறுகிறானென்றும் பெரியோர் சொல்லியவை பிரத்தியக்ஷானுபவமாக நமக்கு விளங்கியது. மார்கழிமாசம் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தன்று கொண்டாடப்படும் 'ஆருத்ராதரிசன' மஹோற்சவம் இந்த உண்மையையே ஐதிகமாகக் கோயில்களில் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படுவதன்றி வேறல்ல. இது சிதம்பரத்தில் மிகசிலாக்கியமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. நடராஜமூர்த்தி தேரை விட்டிறங்கி, ராஜசபையில் ஆடம்பரமாய்க் கொலுவிருந்து அதை விட்டுப் புறப்பட்டு நடனம்செய்துகொண்டு கனகசபைக்குள் பிரவேசிக்கத் திரும்புகையில் அவர் தரிசனசேவையே ஆருத்ராதரிசனமாம். இது ஐதிகமுறை. ஆத்மார்த்தமாகப் பார்க்கில் பிரபஞ்சத்தில் பாசபெந்தங்களால் கட்டப்பட்டுழன்ற ஜீவன், சற்குருவையடைந்து அவர் கடாக்ஷவீக்ஷணம் பெற்று அந்த பாக்யத்தில் திரிபுரமாகிய தேகத்திரியங்களையும் அதற்கொப்பான திரிகுணங்களையும் எரித்து, அதாவது அறநீக்கி, ஸ்வயம்பிரகாசமாயுள்ள பிரத்யகாத்மன் தானே தானாய்த், தன்மயமாய்த், தனித்திருந்து, நிர்மலனாய், நிராலம்பனாய், நிர்விகாரியாய், 'நெற்றிக்கண்' என்று சொல்லும் 'பிரக்ஞானசட்சு'ப் பெற்றவனாய், அர்ச்சுனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் காட்டிய 'விசுவரூபதரிசனம்' போல் இந்த அண்டபிண்ட சராசரங்கள் அனைவற்றையும் தன்னுளொடுக்கி யிருக்கும் பகவானை அவரது உண்மை விளங்க உள்ளபடி பார்க்கப்பெற்று ஐயந்திரிபற அவர் மகிமையை உள்ளபடி உண்ணோக்கி யறிவதாம் 'ஆத்மதரிசனம்' என்னும் தத்ஸ்வரூபதரிசனமே ஆருத்ராதரிசனமாம். திருவாதிரையன்று பரமசிவன் தூயஹிருதயமுள்ள பக்தர்கள் ஒவ்வொருவர் ஹிருதயத்திலும் பிறந்து 'புனர்ஜன்மம்' என்று சொல்லும் பெறலரும் பெரும்பாக்கியத்தை யவர்களுக்கு அளிக்கிறார். "Unless you be born again, you cannot enter the Kingdom of heaven" என்று யேசு கிறிஸ்து இந்த உண்மையையே யெடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். செத்துப் பிழைத்தாலன்றி சாவுக்குத் 'தப்புவதில்லை. இந்த 'செத்துப் பிழைத்த'லாம் 'சூக்ஷ்ம அனுபவத்தையே 'புனர்ஜன்மம்' என்றும் 'பிராம்மணத்துவம்' என்றும் 'Re-birth,' 'Resurrection,' 'Birth of the Christ child' 'Conversion' என்று பலவிதமாகச் சொல்லிக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

தென்னிந்தியாவில் 'திருவாதிரைக்களி' யென்று களிகிண்டி பகவானுக்கு நைவேத்யம் செய்து, பிரசாதமாக அதைப் புசிப்பது வழக்கமாய் நடந்து வருகிறது. இதன் ஐதிகம்

என்னவென்றால்: மார்கழிமாசக்குளிரில் ஒரு ஏழைப் பிச்சைக்காரன் குளிரில் விறைக்கக் களிகிண்டி அதைத்தான் உண்ணுமுன் பரனுக்கு ஒரு கவளமாவது அளித்து மிஞ்சியதையே உண்கிறதென்னும் நியமம் பூண்டவனாதலால் அந்தக் களியையளிக்க யாரும் அகப்படாமல் அதைத் தானும் புசிக்கக்கூடாமல், 'சோவென்று கொட்டும் இந்த அடை மழையில் நான் யாரை யழைப்பேன், அழைத்தாலும் இந்தக் களியைப் புசிக்கயார்வருவார்க'ளென்று மனம்புழுங்கி உள்ளமுருக, உடம்பெலாம் வியர்க்க, அந்த அடைமழைக் குளிரில் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

"ஈசனடியுமிராப் பகலுந்தன்னைப்
பாசத்துள்வைத்துப் பரிசுசெய்வார்களை"

என்றபடி, பரமசிவன் இந்த ஏழை நெஞ்சன் உள்ளங்குழைந்துருகுவதைக் கண்டு அவன் அவஸ்தை பொறுக்காதவராக ஒரு பரதேசியைப் போல் வேஷம் போட்டுவந்து அவன் கொடுத்த களியை வாங்கிப்புசித்து அதனால் அவனுக்குத் தமது ஒப்புயர்வற்ற வரப்பிரசாதமளித்துச் சென்றாரென்பது ஐதிகம். இந்த ஐதிகத்தை யனுசரித்தே இன்றைக்கும் 'திருவாதிரை நாளில் எவ்வளவு பணக்காரர்களும் ஏழைக்கெளியவனான பரமேசுவரன் ஸ்வபாவத்தையறிந்து 'களி' கிண்டி நைவேத்யம் செய்து அதை ஈசுவரப் பிரசாதமாகப் புசிக்கிறார்கள். இப்படி ஏழைக்கிரங்கியாகிய ஈசன், தாருகாவனத்திலுள்ள இருஷிகள் தாங்கள் தபசு, யக்ஞங்களில் சிறந்தவர்களென்றும் தங்களுக்குமிஞ்சி யொருவருமில்லை யென்றும் உள்ளேகருவித்து நிற்க, அவர்கள் உள்நிலையையுணர்ந்த ஈசுவரன் பிக்ஷாடன மூர்த்தியாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு, விஷ்ணுவம்சத்தை மோஹினிரூபமாக்கி, அத்தவவேடர் சிரைக்குலைத்து அவர்கள் கர்வத்தையெல்லாம் அடக்கியாண்டார். தேவர்களுமிப்படி கருவிக்க அவர்கள் உதவியெல்லாம் பயன்படாமற்செய்து, பக்கத்திலிருந்த உமையவளைப் பார்த்து அவள் புன்சிரிப்புமாத்திரத்தால் உண்டானதீயினால் திரிபுரசம்ஹாரம்செய்து தாம் ஏறியிருந்ததேரை விட்டிறங்கி திரிபுர தகன நீற்றுச் சாம்பலில் ஆனந்த நிர்த்தனம் செய்துகொண்டு பக்தர்களைப் பரிபாலிக்க ஒத்தைக்கால் தூக்கி அம்பலத்தாடி பொன்னம்பலம் சேர்ந்து அசைவற்று ஆடி அமர்ந்தார். இதைச் சென்றவருஷம் பிரசுரித்த ஆருத்ராதரிசனப் பத்திரத்தில் "மார்கழி மாசம் பாடும் ஆண்டிப்பாட்டு" என்னும் தலைப்பின்கீழ் பிரசுரித்த "மாயாண்டிச்சித்தன் ஞானப் பாட்டின்" கடைசியில் ஆகாசத்திலுண்டான அசரீரிவாக்கில் விளங்கினதாகச் சொல்லியிருப்பதிற்காணலாம்:—

"மார்கழிமாசந்திருவாதிரையும்-வரலாயிற்றையே
கார்குழலாள்மோகினியும்காரணப்பே-யாண்டியுமே கரைந்தவுருமாறிநின்று
பாரிலுள்ளபக்தர்கள்பரிபக்குவர்-பலருமுய்யப் பரங்கருணைமிகுதியாலே
திரிபுரமெரித்ததேஜோமயானந்தனுந்-தாள்கொடுத்தாள்வன், தரிசிக்கவாரீர்,
[வாரீரே."

யென்னும் வாக்கில் இதனுண்மையை யுள்ளபடியுணர்த்தி யிருக்கிறது.

அவதார புருஷர்களில் ஒருவராகிய யேசுகிறிஸ்துவும் அவர் தம் சிஷ்யர்களுக்கு மலையுச்சியில் செய்த உத்தம உபதேசத்தில் "Blessed are the poor in spirit: for their's is the Kingdom of heaven" என்று துவக்கி முமுக்ஷு லக்ஷணங்களை வெகு நன்றாகச்

சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் உபதேசப்படி மோக்ஷகைவல்யத்துக்குப் பாத்திரமானோர் குணங்கள் பின்வருவனவாம்:—

(1) 'The poor in spirit'—(உலகப்பற்றற்ற) ஏழைபரதேசிகள் c. f. 'ஏழைக்கெளியன்.'

(2) 'They that mourn'—துன்புற்றோர். c. f. "தொழுதகைதுன்பந்துடைப்பாய், போற்றி"

"அளிபவர் உள்ளத்தமுதே போற்றி."—திருவாசகம்.

(3) 'The meek'—பொறுமை, அடக்கம் உடையோர். c. f. 'பொறுத்தார் பூமியாள்வார்.' 'தானடங்க ஊரடங்கும்' 'அடக்கமுடையார் ஆக்கமுடையார்.'

(4) 'They which do hunger & thirst after righteousness'—c. f. 'தன்னைத்தானறியத் தபித்தவர்கள் தான் குடிப்பார்.' 'தபித்துக்குடித்தார்க்குத் தாகமது அற்றுப்போம்'—ஆனந்தத்தாய்மொழி.

(5) 'The merciful'—கருணையுள்ளார்—c. f. 'உள்ளங்கனிந்தாரை யுள்ளபடி போற்றுவாயே'—ஆனந்தத்தாய்மொழி.

(6) 'The pure in heart'—அகத்தூய்மையுள்ளார். c. f. 'அத்தனருள்வேண்டில் அகந்தூய வேண்டும்.'—ஆனந்தத்தாய்மொழி.

(7) 'The peacemakers'—சாந்த ஸ்வரூபிகளான ஸாத்விகர்.

(8) 'They which are persecuted for righteousness' sake'—'சத்யத்துக்காகத் துன்பப் படுத்தப்படுவோர்' c. f. பிரகலாதன், அரிச்சந்திரன்.

இப்படி அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு குணத்துக்கும் நம் சாஸ்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் ஐதிகபர்வமான கதைகள் அநேக மிருக்கின்றன. இக்கதைகளின் உட்கருத்தை யுணரமாட்டாதவர்கள் இவைகளை யிகழ்ந்து பேசுவார்கள். உண்மையறியவல்லோர் இவைகளையியற்றிய பெரியோர்களின் சூக்ஷ்மபுத்தியைக்கண்டு வியப்பார்கள். இப்படியாக ஸத்யம் ஒன்றாகவிருக்க, அதைக் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கிசையவும் அவரவர் மனோநிலைக்கேற்கவும் இசைத்துச் சொல்லப்புகும்போது பலபல விதமாகத் தோற்றுகின்றது. ஆனால் இந்த வித்யாசமெல்லாம் தோற்றமாத்திரமேயன்றி உள்ளாய்ந்து பார்த்தால் எல்லாம் ஒரே தத்வத்தை விளக்குவதாயிருக்கும். தத்வங்களெல்லாங் கடந்துள்ள ஸத்யமாம் கடவுளை தத்வங்களையுணர்ந்து அவைகளையெல்லாம் தள்ளிப்பார்க்கும் சித்திபெற்ற உத்தம புருஷர்களே யறியற்பாலராம். அறிவுக்கெட்டாததொன்றை அறிவது எப்படியென்றால், 'உளவறிவாயிருந்தறிந்து' 'அறிந்த அறிவும் அழிய' அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் தன்மையில் சாக்ஷாத்கார ஸ்வரூபமாக விருந்தறிதலே அறிவாம். இதை வாக்கால் மனதால் சொல்லத்தரமன்று. ஸ்வாநுபவத்தாலே யுணரல் வேண்டும். இப்படி யுணர்ந்தநுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் நமக்குச் சீமையிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. சமாதி கலைந்து ஜாக்ரத்திருந்து அதையுள்ளேபார்க்க

அதில் கீழ்வரும் சுந்திரவசனம் திவ்யமந்திரமாக இலங்கக்கண்டோம். * கண்டு களித்தோம். களித்ததனுண்மையையுணர்ந்து சிந்திக்கத் தியானங் கைகூடிக் "கடவுளுநானுமொன்றுனேன்' என்று சொல்லிய அந்த திவ்யமங்கள ஸ்வரூபியின் தேஜோமயானந்த நிலையையுணர்ந்து உள்ளத்திற்றெரிசித்தோம். தெரிசித்ததின் பலனும் உள்மலங்கழியப்,

" புன்புலால்யாக்கை புரைபுரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலாமுருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே
துன்பமேபிறப்பே இறப்போடு மயக்காம்
தொடக்கெலா மறுத்தநற் சோதி
இன்பமேயுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.''

என்னும் திருப்பாவினுல் ஸ்ரீமணிவாசகப்பெருமானுர் முத்திக்கலப்புரைத்துக்காட்டிய 'பரசுகம்' இத்தகைத்தாமென அவர் 'திருவுள்ளக்கிடை' இருந்தவாறு விளங்கலாயிற்று. 'எனையாளு மீசன்' இவ்வாருக இவ்வேழையேனுக்கிரங்கி 'ஆருத்ராதரிசனம்' தந்தருளினர். கண்டேன்! களித்தேன்! குதித்தேன்! அழுதரற்றி யானந்தத்தாழ்ந்தி யபர்ந்தேன்! அமர்ந்தேன்! அடைந்தேன் அவர் பாதம்! அல்லலறுத் தாட்கொண்ட அம்பிகையைக் கண்டேன்! கைகுவித்துத் தொழுதேன்! பேச்சற்றுநின்றேன்! பெருநிதியம் பெற்றேன்! கார்முகிலொப்பக் கனமழை பொழியும் அவன் கருணைவெள்ளத்தில் வீழ்ந்தேன்! அற்றேன், பெற்றேன், பிழைத்தேன்! பேரருள் சுரக்கும் பிஞ்ஞகன் மதலை நீண்முகன் தம்பி வேலவனேடும் பேயனுமென்றன் பிழையெலாம் பொறுத்துத் தேவர்க்குமரிதாம் தெரிசனமளித்து "நிர்வாண" நிலைதனில் நிதர்சனமாயினன்.

" பண்டேபயில்தொறும் இன்றேபயில்தொறும்
ஒளிக்குஞ்சோரனைக் கண்டனம்.
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்பிணையலில்
தாள் தளையிடுமின்

* He came Meek and Lowly in Heart, and full of Infinite Pity, for all those who call upon Him for aid.

Wishing you
all the Blessings
of the
Manger Throne,
With Love,
(I hope to write at length)
என்றைக்கும் வாழ்க!
G. U. Pope

* பொறுமையும் தாழ்மையும் பூததயைநிறைப் புனிதமாம் ஹிருதயமும் பொருந்தத், தஞ்சமென் றடைந்தார்க்கஞ்சலென்றுற்றுவான் தோன்றினன் அருள்நிறை வள்ளலே. †

தொட்டியிற் பிறந்த தொன்மறை பூரணன் அன்பர்க்களிக்கும். ஆனந்தம் பொங்குக.

'G. U. Pope' அன்போடனுப்பியது.
'என்றைக்கும் வாழ்க!'

† Comp. "அறிவிலாச் சிவனையருளொடுசாத்திட, அறிவிலாவுலகம் அழியாதருள்செய, அறிவிலாஊனர்கள் அறிவறிந்துய்ய, அறிவிலருளரியவனுதித்தானே."
Godward Ho! ஜகத்- சிஷ்டி, 16.

சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமினென்றவர் பற்றுமுற்று ஒளித்தும் [1]
தன்னேர் இல்லோன் தானேயான தன்மை [2]
என்னேர் அனையோர் கேட்கவந்தியம்பி
[3] அறைகூவி ஆட்கொண்டருளி,
மறையோர் கோலங்காட்டி அருளலும்
உலையா அன்பென்புருக ஓலமிட்டு
அலைகடற்றிரையி னார்த்தார்த் தோங்கித் [4]
தலைதடுமாறாவீழ்ந்து, புரண்டலறிப்
பித்தரின்மயங்கி, மத்தரின் மதித்து,
நாட்டவர்மருளவுங் கேட்டவர்வியப்பவுங்,
கடக்களிறேற்றாத் தடப்பெருமதத்தின் [5]
ஆற்றேனாக, அவயவஞ்சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்; [6]
ஏற்றார்மூதூர் எழில்நகையெரியின் வீழ்வித்தாங்கன்று [7]
அருட்பெருந்தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வாழாமை யொடுக்கினன், [8]
தடக்கையின் நெல்லிக்கனியெனக்காயினன்.''—திருவாசகம்.

ஓம் தத் ஸத்.

SIR OLIVER LODGE ON THE POSITION OF SCIENCE TO-DAY.

மேற்றிசைக்கலைக்ஞான விர்த்தியின் தற்காலநிலைமை.

'ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ்' அபிப்பிராயம்.

மேற்றிசையாம் ஐரோப்பிய அமெரிக்கா தேசங்களில் விளங்கும் கலைக்ஞான சாஸ்திர விற்பன்னர் கலைக்ஞான விர்த்தியைப்பற்றியும் அதன் தற்கால நிலைமை வருங்கால விர்த்தியைப்பற்றியும் மிகச் சிந்தித்து வருகிறார்கள். இப்பொழுது சாஸ்திர விற்பன்னர்கள் நூதனமாய்க் கண்டுபிடித்துள்ள விஷயங்களும் உண்மைகளும் அவர்களுடைய பூர்வசித்தாந்தங்களைத்

---

1. பற்றுமின் என்றவர்களுடைய பற்றுக்குமுற்றும் ஒளித்தும்.
2. தனக்குவமையில்லாதோன் தானே தானாயிருந்த தன்மையை.
3. அறைகூவி—வலிந்தழைத்து.
4. அலையின்றகடலின் அலைகளைப்போல இரைந்திரைந்து மேலெழுந்து.
5. மதயானையும் ஏற்கப்பெறாத மிகப்பெரிய மதத்தினால் ஆற்றாதவனாகும்படி.
6. சுவைதருங் (கோல்தேன்) கொழுந்தேன்கொண்டு அவயவம் (புளகாங்கிக்கச்) செய்தனன்.
7. ஏற்றார்-எதிர்த்தவர்கள் (திரிபுராசுரன்) 'மூதூர்'-திரிபுரமாகியபழையவூரை அழகியசிரிப்பாகியநெருப்பில் வீழ்த்தி; 'ஆங்கு அன்று-' அவ்விடத்தில் அப்போது.
8. அருட்தீயினால் மும்மலம்போக்கித் 'திரிபுரமெரித்த தேஜோமயானந்தனாய்த்தாள்கொடுத்தாண்டவன்.'

திருத்திக் கொள்ளவேண்டிய தவசியமாகச் செய்துவிட்டது. பிரபஞ்சத்திலுள்ள வஸ்துக்க
ளெல்லாம் அணுப்பிரமாணமானவையே யென்றும் இந்த அணுக்கூட்டங்கள் மாறுகிறதில்லை
யென்றும் சாதித்து வந்தது போய் இப்பொழுது ஒவ்வொரு அணுவும் மின்னல்போல் பிரகாசிக்
கும் லெக்ஷம் கோடிக்கணக்கான ரேணுக்கள் சேர்ந்துள்ள கூட்டம் போலிருக்கிறதென்றும்;
இந்த மின்னொளிக் கூட்டத்திலிருந்து ஒவ்வொரு ரேணுபிரிந்து கதிரொளிபோல் ஒளிவிசிப்
பிரகாசித்துக்கொண்டு போகிறதென்றும் அப்பொழுது பூர்வ அணு பெரிதும், சிறிதுமான
இரண்டு பாகமாகப் பிரிகிறதென்றும், இந்த அணுவிலுள்ள ரேணுக்களுக்கு 'Electrons' என்று
பேர் எனவும் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். 50-வருஷங்களுக்குமுன் ஜீவரூபங்களெல்லாம்
இனம் விட்டு இனம் மாறுகிறதில்லையென்று நம்பியிருந்தது போய் 'டார்வின்'காலம் முதல்
எல்லா ஜீவதேகங்களும் Protoplasm என்னும் மூலப்பிரமாணமான ஜீவ அணுவினின்று பரி
ணாம விதிபற்றி விர்த்தியானவையே யன்றி வேறல்லவென்று கண்டு நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்.
'X Rays' என்னும் சூக்ஷ்மப்பிரகாசம் என்ன, 'Radium' என்னும் அற்புத சூடாமணியாம்
நூதன வஸ்துவென்ன, இதுகாறும் உயிரற்றவை யென்று தீர்மானித்திருந்த உலோகங்கள்
(inorganic matter) முதலானவைகளில் உயிர்ச்சின்னமிருப்பதாக மிஸ்டர் 'போஸ்' கண்டுபிடித்த
நூதன உண்மையென்ன, இவையெல்லாம் இப்பொழுது இதுகாறும் கலைக்கியானிகள் உறுதி
யாய் நம்பியிருந்த உண்மைகளை யெல்லாம் மாற்றும்படி செய்துவிட்டன. பிரகிருதி வஸ்துக்
கள் எல்லாவற்றையும் 66 (elements) பிரதமப்பொருள்களாகப் பிரித்து இவைகளின் அணுக்
கள் ஒன்று மற்றொன்றாக மாறுவதில்லை யென்று சாதித்துப் போதித்து வந்தார்கள். இப்பொ
ழுது 'Radium' என்னும் வஸ்துவிலிருந்து 'Helium' என்னும் அதற்கு வேறான மற்றொரு
வஸ்து உண்டாகக் கண்கூடாகப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாய்ப் பார்த்தபின் அந்தப் பழையவிதி
நம்பத்தக்கதில்லை யென்று கண்டுவிட்டார்கள். ஈயத்திலிருந்து செம்பு உண்டாகமாட்டாது
என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்வதற்கில்லை யென்று தியங்குகிறார்கள். சிலவஸ்துக்களை அணுப்பிர
மாணமாகப் பிரிக்குங்கால் ஸ்தூலப்பிரமாணமான ரூபமுமின்றி ஸ்தூலரூபத்தின் ஆவியென்று
சொல்லத்தக்க (Electricity) எனும் மின்சாரரூபமாகத் தோற்றுகின்றது. இப்படியெல்லாம்
மேற்றிசைக்கலைக்கியானியர் இவ்வித அனேக நூதனதத்துவங்களை ஐயமற உணர்ந்த காரணத்
தால் அவர்களுடைய பழைய சித்தாந்தங்களெல்லாம் நிலைதடுமாறி அவர்களும் தலைதடுமாறித்
தியங்கி மயங்கினவர்களா யிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது "எல்லாம் அறிந்தாய்விட்டது" "இனி
அறியக்கூடியதில்லை" என்று ஆசுடியம் பேசுவது யாருக்கும் தகாது என்று கண்டு, அகம்பா
வங்குறைந்தவர்களாய் உண்மையை உள்ளபடி யறிவதில் சிரத்தையுள்ளவர்களாக வுழைத்து
வருகிறார்கள். இதெல்லாம் அவர்களில் பிரதமஸ்தர்களாயுள்ளோர் நிலை. மற்றப்படியுள்ள
குட்டி வித்வான்களும் சாஸ்திரக்காரர்களும் தாங்கள் பிடித்தமுயலுக்கு மூன்றேகால்கள் தானு
ண்டென்று வன்பேச்சுப்பேசி வழக்கம்போல் வீண்படாடோபங்கள்செய்து வருகிறார்கள்.

ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் என்பவர் மேற்றிசைக் கலைக்கியானிகளில் அதிக மேன்
மைபெற்ற பிரதமஸ்தர்களுள் ஒருவராய் விளங்குபவர். இவர் மேலே வரைந்த விவரங்களை யெல்
லாம் இன்னும் விஸ்தாரமாக வெடுத்துச் சொல்லி, "உயிர், என்றால் என்ன?" என்கிற கேள்

விக்கு இன்னும் பதில் சொல்ல அறியாதவர்களாகவே யிருக்கிறோமென்று ஒப்புக்கொள்கிறார். மிஸ்டர் ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் இறந்தபோது அவருடைய மேலான சித்தாந்தங்களைப்பற்றிப் பிரசங்கித்த மிஸ்டர் லியோனார்ட் கோர்ட்னியவர்கள் 'இந்த தேகத்தில் புகுந்து இதை ஆட்டி வைக்கும் சீவன் அழிவற்றதென்றால் அது ஆதியிலென்னமாயிருந்தது? இத்தேகத்தை விட்டுப்பிரிந்தபின் அதன் கதியென்னவாகிறது?' என்னும் கேள்விகளுக்கு உத்தரம் கண்டு சொல்ல நம் ஆசிரியரா லாகவில்லையென்று சிஷ்யபாவம் பாராட்டிச் சொன்னார். அப்படியே ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் அவர்களும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் உண்மை யென்னவென்று உணரமாட்டாதவராய், இது மாயாரூபமென்பதை மட்டும் ஊகமாய் எடுத்துச் சொல்லுகிறார். **மாயை** என்பது அநிர்வாச்சியம்: அதாவது இருக்கு என்றும் இல்லையென்றும் சொல்லக்கூடாததாயிருப்பது. தோன்றிமறைதலே ஸ்வபாவமாக வுள்ளவொன்றை இருக்கென்றாவது இல்லையென்றாவது எப்படிச்சொல்லுகிறது. இப்பிரபஞ்சம் லையற்றது: அதாவது சதா உருமாறிக் கொண்டேயிருக்குந்தன்மையது. இப்படி மாறுதலையே தன்னிருப்புக்கு ஆதாரமாகவுள்ளது எதுவோ அது மாயை. இந்த மாயாரூபமானது இப்பிரபஞ்சம் என்பது நமது தத்துவஞானிகள் அநுபவசித்தாந்தம். இந்த உண்மையையே ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் அவர்கள் ஊகையினால் ஒரு விதத்திலுணர்ந்து, உணர்ந்ததை சாஸ்திர உண்மைகளுக்கு ஒப்பச்சொல்கிறார். அவர் சொல்வது என்னவென்றால்:— * "ஜீவதேகமுள்ள எதற்கும் ஓயாமாறுதல் இன்றியமையா தமைந்துள்ள ஸ்வபாவமாக விருக்கிறது. இந்த ஸ்வபாவம் வெளிப்படையாகவாவது, உள்ளடக்கமாகவாவது இருந்து தன்தொழிலை ஓயாது நடத்திவருகிறது. ஜீவதேகங்களுக் குண்மையான இந்த நிலை இப்பிரபஞ்ச முழுவதும் எங்கே பார்த்தாலும் வியாபித்து நிற்கிறது பிரத்தியக்ஷம்."

இந்த உண்மையை உள்ளதாக ஒத்துக்கொண்டபின் இப்படியிருப்பதின் அர்த்தம் என்ன? இதிலிருந்து நாமுணருவதென்ன? என்று கேட்கிறார். இதற்குமேல் துணிந்து ஊகிக்க அவருக்குமனந்துணியவில்லை. ஆகையால் 'இதற்குமேல் ஊகிக்க இன்னும் காலம் வரவில்லை' யென்று தம்மட்டிற்கு இக்கேள்விக்கு சரியானஉத்தரமின்றி விட்டு, இவரிலுந் துணிந்து முன்சென்ற வேறுசிலர் ஊகித்திருப்பதைத் தாம் அங்கீகரித்தெடுத்துக் கூறுகிறார்.

'சடம், சிவன்' 'வஸ்து, மனது' 'தேகம், ஆத்மா' என்றுசொல்லும் இவைகளின் சம்பந்தா சம்பந்தத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தார் இவர்களில் யாருமில்லை. இவர்கள் பரிணாமவிதிபற்றிக்கோர்வையாய்க்கண்டுபிடித்தறிந்துவந்த உண்மை இங்கு தடைபட்டு நின்றுபோகிறது. இகம் பரம் இரண்டிற்கும் மத்தியிலுள்ள காரிருள் நிறைந்த இந்த இடைவெளியைத் தாண்டத் துணிவாரில்லை. இவ்விருகரையையும் சேர்க்கப்பாலங்கட்டி முடிப்பாருமில்லை. இங்கே வந்ததும் சங்கிலி பூட்டுவிட்டுப்போகிறது. 'Missing link' எனுமிதைக்கண்டுபிடித்துச்சேர்ப்பதற்கு வேண்டியசக்திதான் நம்மேற்றிசைக் கலைக்கியானிகளிடமில்லை. விக்ஞானிகளும் துணிவதில்லை. அகன்றிருண்டபரந்த † இவ்விடைவெளியைத் தாண்டுமுயற்சி மிகப்பிரயாசமானது.

* "The potentiality or the actuality of constant change is at least a concomitant of every form of life; and now this same condition is found to be running through the whole material universe." Sir Oliver Lodge's own words.

† இதை 'Great chasm' என்றும் 'Yawning Gulf' என்றும் உருவகமாய்க்கூறுவர்.

இதை மதவழிபற்றிச்செல்வோர் 'நெருப்பாறு மயிர்ப்பாலம் தாண்டுவதாக'ச் சொல்வர். கிறிஸ்துவும் அவரை நம்பி அவர்வழிபற்றிச் சென்ற மதசிரேஷ்டர்களும் இவ்விடைவெளியைத் தாண்டிச் சென்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது கலைக்கியான சிரேஷ்டர்கள் பகிர்முக தரிசனத்தாலே எல்லாவற்றையும் பரீக்ஷித்தறியவேண்டுமென்கிறபிடிவாதம் கைப்பற்றினவர்கள். இதைத்தாண்ட 'பக்தி' யென்னும் சக்திவேண்டும். (Faith) என்று சொல்லும் இந்த சக்தியின்றி இதைத்தாண்ட முடியாது. இஃதிருந்தால் இதற்கின்றியமையாத இன்னொரு சாதனமாம் 'குருகடாக்ஷம்' என்றுசொல்லும் ஈசுவரகிருபையும் கிடைக்கும். புத்திவன்மையும் துணிவும் ஹிருதயசுத்தியு முள்ளவர்களுக்கு இவை தம்மாலே கிடைக்கும். இதையவர்கள் அறிந்து ஒப்புக்கொண்டாலும் சரி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் சரி. குருபக்தி யில்லாதவர்களுக்கு இது பிரத்தியக்ஷமாவது துர்லபம். யோகசித்திகள் பெற்றமஹான்களாகிய பதஞ்சலி, சுகர், முதலானவர்களுக்கும் சந்தேகங்கள் வந்து மூண்டுகொண்டனவென்றால் மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானேன். ஆகையால் உண்மையை ஒருவிதத்திலறிந்தாலும் அறிந்ததை யனுபவிக்க முதலில் ஹிருதயசுத்தியும் பூர்ணநம்பிக்கையும் வேண்டும். அன்றி சடஜீவ பேதாபேதங்களை யுள்ளபடி யறிந்தவனுக்கு ப்ரம்ம முடிச்சாம் இந்தப் பிரபஞ்சமாயை (Mystery of Life) தானாக அவிழ்பட்டுப்போம். அதுவரையில் மனுஷன் தன்னுடைய கிஞ்சிக்ஞசக்தியினால் துணிவுற்று ஊகிக்கத்தான் ஊகிக்கலாம். எவனும் ஸ்வானுபவத்தி லறியக்கூடிய உண்மையை, அதற்கு அந்நியமாயிருந்து நிரூபிக்கவாவது உணரவாவது எவருக்கும் அசாத்தியமாம். இந்தவியாக்கியானத்தோடு இனி ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் அவர்கள் சொல்வதை யெடுத்துக் கூறுவோம். அவர் சால்ந்கிறார்:—"உடலுக்கு முயிருக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை யுள்ளபடி யுணரத் தற்காலம் துணிந்து சொல்ல மனமெழாவிட்டாலும், வேறுசிலர் துணிந்து, உள்ளமர்மத்தை ஒருவாறு ஊகித் தறிதிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சுற்றிச் சுற்றியாராய்ந்தாலும் (Matter) சடரூபமான எதுவும் மனதுக்கு வாகனமாம் கருவியாகவுள்ளதே யன்றிவேறல்ல: புலன் பொறியறிவுகளால் நமது அறிவுக்குப்படும் விஷயங்களால் அந்தர்யாமியிருக்கும் அழிவற்ற வஸ்துவின் தன்மையின்னதென்றுணர்ந்துகொள்ள உளவு ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஆதிமூலப்பொருள் எதுவோ அதை நாமறியோம். ஆனால் அதில் ஒரு அம்சமின்றி நம்தேகங்கள் உண்டாக வில்லையென்பது மட்டும் நிச்சயம். ("அவனன்றியோரணுவு மசையாது" என்பதினுண்மையை இங்கே அறிந்து கிரகிக்கவேண்டியது.) நாம் என்னும் எண்ணங்கள் நமது மூளையின் உருவத்தில் பதிந்து அந்த மூளையினணுக்களுருவத்தில் எண்ணத்துக்குத்தக்க மாறுதலுண்டுபண்ணுவது வாஸ்தவமென்று நம்பக்கூடியதாயிருக்கிறது. இப்படியே உலகத்திலுண்டாகும் எப்பொருளின் அசைவும் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஒரு பரம்பொருளின் எண்ணத்தால் பாதிக்கப்படுகிறதென்று சடப்பொருள்களென்று சொல்லுமவற்றிலும் தோன்றக் கூடியதாயிருக்கிறது. இது உண்மையென்று ஏற்படுமாயின் அப்பொழுது இதற்கெல்லாம் காரணமான ஸர்வக்ஞ புருஷன் யார் என்று விசாரிக்கப் புகுவோம்." (லோகாயதமத சித்தாந்தத்தையே சத்தியமாகக்கொண்டு புறப்பட்டவர்கள் ஈசுவரன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்று தீராப்பொறியாக விசாரிக்கும்படியான ஸ்திதிக்கு பலாத்காரமாகத் தள்ளிக்கொண்டு போகப்படுகிறார்கள்.) இந்த நிலைக்கு வந்தவர் இனிஜாக்கிரதையாக விருக்க

வேண்டுமென்று எச்சரிக்கிறார். பூர்வமதங்களை யெல்லாம் பொய்யென்று கண்டித்துபிருதுகட்டி சத்தியக்கொடிநாட்ட யத்தனித்த மேற்றிசையாராய்ச்சி முறைபற்றிய "சாஸ்திரம்" அனேக நூற்றாண்டுகளாக கைக்குழந்தைபோல் துணியில்சுற்றிக் கைகால் அசைக்கமுடியாமல் கிடத்தப்பட்டு வந்ததென்றும்; நியூடன், காலிலியோ இவர்கள் கையைக்காலை யுதறிக்கொண்டு படாதபாடுபட்டு மேல்துணியை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார்களென்றும்; இன்னும் 50-வருஷ காலத்தில் எவ்வளவோ அதிசயமான நூதன உண்மைகள் வெளியாகப் போகின்றனவென்றும் சொல்கிறார். மேற்றிசையார் இப்பொழுதுதான் சிசுத்தன்மை நீங்கி குழந்தைப்பருவமடைந்து தொட்டிலிலிருந்து விளிம்புக்கப்பால் எட்டிப்பார்த்து வருகிறார்களென்றும், இப்படிப் பார்க்கும்குழந்தை முதலில் தன்கண்ணுக்குப் படுவதைக்கண்டுப்பயப்படுவது சகஜந்தானேயென்றும், அவர்கள் பயந்தெளியக் காலமும் வயதும் செல்லவேண்டுமென்றும் சொல்கிறார். அடுத்த நூற்றாண்டில் மனுஷஜாதியார் மொத்தத்தில் இப்பொழுதைவிட எவ்வளவோ மேலாய்விளங்குவார்களென்றும், இக்காலத்து தத்துவசாஸ்திரிகளுக்குள்ள அறிவு அக்காலத்து சாதாரண மனுஷர்களுக்கிருக்குமென்றும், மனுஷன் என்னதான் முன்னடைந்து விர்த்திக்குவந்தாலும் அவனுக்கும் அறிவுக் கெட்டாத கடவுளினுண்மைக்கும் "தூராதிதூரம் சொல்லத்தொலையாது" என்று ஔவையார் சொன்னபடி வெகுதூரமாகவே யிருக்குமென்றும் சொல்கிறார். இது உண்மை. எக்காலத்திலும் கடவுளின் உண்மையை உள்ளபடியறிந்தவர்கள் சொற்பமாகவே யிருப்பார்கள். ஆயினும் அவன் 'ஏழைக்கெளியவன்' என்பது மட்டும் பொய்யாகாது. ஆகையால் பகவானை ஹிருதய சுத்தியோடு பக்திசெய்து பஜித்து வருகிறவர்கள் எப்போதும் அவன் திருவருட் பிரகாசத்துக்குப் பாத்திரராகவே யிருப்பார்கள் என்பது திண்ணம்.

"பகவத்கீதை வசனம்."—முகவுரை.

ஸ்வானுபவச் செல்வியாம்

செங்கோட்டை ஆவிடையாரம்மாள்.

இதற்கு இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்குமுன் திருநெல்வேலி ஜில்லாப்பக்கத்திலுள்ள செங்கோட்டையிலுதித்த பெண்மணி யொருவளிருந்தாள். இவள் பிராம்மணகுலத்திலவதரித்தவராதலால் இந்நாட்டு வழக்கம்போல் பாலப்பருவத்திலேயே பாணிக்ரகணம் செய்துகொடுக்கப்பெற்றுப் பத்து வயதாகுமுன்னமே பர்த்தாவையிழந்து *'பாலவிதந்து' என்றுசொல்லும் அஞ்ஞானபரம்பரையாய் அவதரித்து 'வேதபூமி'யென்று பேர்பெற்ற இப்பரதக்கண்டத்திற்கே அற்புதமாயுள்ள அனாத்தகோஷ்டியில் சேர்ந்தவரானார். தன்னறிவு, தன்னிச்சை, தன்சம்மதி யென்றுசொல்லும் ஸ்வேச்சை மனிதர்க்குரிய ஒரு சுதந்தரமுமின்றி 'தன்விதி' யென்று வழங்கும் கொடிய வல்விலங்குவாய்ப்பட்டு, தானறியாப்பருவத்தே தர்மாதர்ம விசாரமின்றி பலாத்காரமாய்த்தானே 'பாலவிதந்து' கோஷ்டியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்

* 'பாலபிரமசாரிணி' யெனும் பேர் இவர்களிருக்கவேண்டிய நேர்மைக்கும் தூய்மைக்கும் உண்மையில் உள்ளபடி பொருந்தும்.

கப்பட்டபின், உத்தமசித்தம் வாய்ந்த விப்ரசிகாமணியாம் இப்பெண்ணரசி "கேள்விமுறையில்லையோநாதா" வென்று யாரை நொந்து வருந்தினளோ! எத்துயர்ப்பட்டழுதனளோ! தெரிய வகையில்லை. தெய்வமேயறியும். இப்படியிருந்து வளர்ந்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் பாகவதசிரேஷ்டரொருவர் தெருவோடு பகவத்கீர்த்தனைசெய்து கொண்டு தெருவுமத்தியில் நின்று அமுதுபடியளிப்பார்க்கு ஆசீர்வசனம் சொல்லி முகத்தில் பிரம்மதேஜஸ் விளங்க உள்ளங்கனிய உடல்நெக்குவிட்டுருக பகவானைப்பற்றித் தோத்திரங்கள் பாடிக்கொண்டுபோனார். அவரைப் பார்க்கவும் அவர் திருவடியில் விழுந்து பணிந்து அமுதுபடியளந்தால் தனக்கு அமிர்தபிக்ஷை கிடைக்குமென்று உள்ளத்தில் தோன்ற, கைம்பெண் வெளிவரக்கூடாதென்கிற கட்டுக்குட் பட்டு தன் தாயாரை விளித்து "அம்மா அப்பெரியவரைப் பணிந்து சற்று இங்குவந்து திருவருள் சாதித்துப்போகப் பிரார்த்திக்கிறேன் என்று சொல்லேன்" என்று கேட்டுக்கொண்டாள். அவ்வன்னையவளும் அப்படியேசெய்ய, அவருக்குத் தன்கையால் திருவமுதுபடியிட்டு, மனங்குழைய அவரைப் பிரதக்ஷணம்செய்து காலில்விழுந்து கண்கலங்க பக்தி நிறைந்து தலைகுனிந்து நின்றாள். பாகவதரும் கைநீட்டி ஆசீர்வசனம்கூறிப் போய்விட்டார். பின்னொருநாள் ஆற்றங் கரையில் ஸ்நானத்துக்குப் போனபொழுது அந்த பாகவதர் பல்விளக்கி விட்டெறிந்த மாவிலைப் பிச்சத்தை அன்போடெடுத்து ஆதரவோடு வாயில் வைத்துக்கொண்டாள். இதைப்பார்த்த பெரியவர், அவளை நெருங்கி "அம்மா, அது எச்சிலாயிற்றே, குலாசார ஜனாசாரத்துக்கு விருத்தமாய் அதையெடுத்து வாயில் வைத்துக்கொள்வதேன்?" என்று உளங்கனிந்துகேட்டார். அதற்கு அப்பெண்மணி "ஸ்வாமி, பெரியவாள் உச்சிஷ்டம் உட்கொண்டால் உத்தம பக்தியும் கடவுள் கிருபையும் கிடைக்குமென்று சொல்வார்களாதலால், அந்தவசனம் இவ்வேழையேனுக்குப் பலிக்காதாவென்று நினைத்து அப்படிச் செய்தேன்" என்று சொல்லிச்சும்மாவிருந்தாள். ஸ்வானுபவச் செல்வராகிய அந்த பாகவதசிரேஷ்டர் "அப்படியா அம்மா, பரம சிலாக்கியம்: பக்தியினாலாகாத தொன்றில்லை" யென்று விட்டு, "ஸ்நானம்செய், பகவத் சங்கல்பம் எப்படியோ பார்ப்போம்" என்று சொல்லி, தானும் ஸ்நானம்செய்து ஜபதபகர்மங்களைச் செய்யத்துவக்கினார். அப்பெண்மணி ஸ்நானம் செய்துமுடித்தும் அவருடைய அனுமதியின்றி வீடு போக மனம் வராமல் அவர் ஜபதபம் செய்து கொண்டிருந்த அசுவத்த விருக்ஷத்தின் மேடைக் கருகேயே, குனிந்த தலையோடு கட்டைவிரலைப் பார்த்தகண்களும் அவரிடத்தில் பக்தி பூர்வமாய்ப் பதிந்த சிந்தையுமாய் நின்றுகொண்டிருக்க, தியான சமாதியிலிருந்து கண்விழித்த ஸ்வானுபவச்செல்வராம் பாகவதசிரேஷ்டர் "ஏனம்மா ஈரப்புடைவையோடு இத்தனை நேரமாக நின்றுகொண்டிருக்கிறாயே" என்று அன்புகூர்ந்து கேட்க, "என்னவோ இவ்விடத்தை விட்டுப் போக மனம் வரவில்லை: பகவத்கடாக்ஷம் தங்கள் மூலமாகவே கிடைக்கப் போகிறதென்று காத்திருக்கிறேன்" என்று செப்பினள். சமாதிநிலையில் அப்பெண்ணின் உள்நிலையையும் அவளுடைய பக்தி முதிர்ச்சியினால் அவளுக்கு பரிபாககாலம் கிட்டியதையும் உணர்ந்த பாகவதோத்தமர் "அப்படியா அம்மா! ஆனால் இந்த அசுவத்த விருக்ஷத்தினடியில் வந்துட்காரு" என்றுசொல்லி அவள் காதில் அப்பொழுதே "ஆத்மோபதேசம்" செய்யலானார். அந்த உபதேசம் அவளுடைய பரிபக்குவ விசேஷத்தினால் அதிதீவிரமாகவே பலித்து அந்தக்ஷணம் முதல் "ஆத்மநிஷ்டை" கைகூடப்பெற்று, வெகு சீக்கிரத்தில்தானே ஆத்மானந்த ஸ்வானு

பவம்பெற்று அத்வைத சிகாமணியாய் வாயைத்திறந்த மாத்திரத்தில் வரகவிபாடும் சித்தி பெற்று எல்லாருக்கும் சத்தியத்தைப் போதித்து, திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலும் திருநெல்வேலியிலும் பண்டித பாமரர்களெல்லாராலும் கொண்டாடப் பெற்று வெகு பிரபலமாயிருந்து விளங்கினரென்று தெரியவருகிறது. இந்த அம்மாள் தம்மனுபவங்களையும் உபநிஷத்துக்களின் சாராம்சத்தையும ஸ்வயமாக வரகவிபாடி விளங்கவைத்திருப்பதோடு இந்த பகவத் கீதாசார சங்கிரகத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்று தெரிகிறது. இவருடைய பாடல்கள் திருநெல்வேலிப் பக்கங்களில் வீடுகள் தோறும் பெண்பாலரால் கர்ணபரம்பரையாகக்கேட்டுப் பாடம்பண்ணி காலாகாலங்களில் மனதைக் களிக்கச்செய்யும் பாட்டுகளாகவும், பூஜாகாலங்களில் பாராயணமாகவும், ஓதப்பட்டுவருகின்றன. இவையன்றி 'வேதாந்தவித்யாசோபனம்,' என்றும் 'வேதாந்தப்பள்ளு' என்றும் 'அன்னே பின்னே' யென்றும் பலவித பிரகாசப்பாட்டுகளும் அத்வைத சித்தாந்த உண்மைவிளங்க இவரால் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தபகவத்கீதா சாரசங்கிரகம், 'பகவத்கீதை வசனம்' என்று தென்தேசத்துப் பெண்பெண்டிர்களால் நித்யபாராயண யோக்கியமாக அனுஷ்டிக்கப் பட்டுவருகிறது. இதை அப்படிப்பாராயணம் செய்யும் ஒருவர் வாய்ப்பிறப்பாகவே கேட்டுத் திருத்திச் சீர்ப்படுத்திப் பிரசுரிக்கலானோம். இதை முதல்முதல் இம்முகவுரை யெழுதுவோர் புத்திரசோகத்தால் வருந்தியகாலத்தில் தன் தர்மபத்னி வாயிலிருந்து வரக்கேட்டு ஆறுதலடைந்து அது முதல் ஆத்மஞானம் தேடுவதில் புத்திபாய்ந்தவராய்ப் பல வருஷங்கள் அத்தர்மபத்நீசமேதராகவே யுழைத்து ஈசுவரானுக்ரகம் பெற்றகாலத்தில் அப்பதிவிரதாசிகாமணி விதேகமுக்தி பெறப், பின்னே விடப்பட்ட தங்கிலம் ஸத்காரியத்தில் கழியவேண்டுமென்று சிந்தித்து அவ்வுத்தமியின் பக்திவிசேஷத்தால் தானடைந்த பெரும்பாக்கியத்தை உலகறியவெளியிட்டால் உத்தமபத்நீ தர்மமும் உண்மையிற் பிரியமும் புண்யபூமியாம் இப்பாதகண்டத்தில் முன்போல் விர்த்தியாகித்தழைக்குமென ஹிருதய பூர்ணமாய் நம்பி அவ்வுத்தமியின் ஞாபகார்த்தமாக ஆத்மவித்தையாம் நல்வித்தைச் சிறுவர் சிறுமிகளாம் பாலாது தூய ஹிருதயத்தில் இளம்பிராயத்தில்தானே விதைத்து, அதிலிருந்து பக்தி யென்னும் முளைகிளம்பி, சிரத்தை யென்னும் வேர்விட்டு, **தர்மம்** என்னும் தழைதழைத்து, **புநிதம்** என்னும் பூப் பூத்துப், **புண்யம்** என்னும் பிஞ்சுவிட்டு, பரிபக்குவகாலத்தில் அது முத்திப்பழ மீன்றருள அதிலிருந்து வரும் அழியாத இன்பரஸத்தைப்பருகி உண்மையான ஆனந்தானுபவமாம் இகபரபேத நித்யசுகத்தை இப்பிறவியிலேயே அனுபவிக்கச் சாதகமாகும்படி இதை இரண்டரை வருஷகாலமாகப் பல அன்பர்களுதவிகொண்டுழைத்துச்சேர்த்துத் திருத்திச்சீர்ப்படுத்தி பச்சிட்டு பிரம்மார்ப்பணமாக சமர்ப்பித்து வெளியிடலானர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து.

குறிப்பு.—இதை வெளியிட உதவியாயிருந்த பல நண்பர்களில் விதேகமுக்தியடைந்த அம்மணியின் உயிர்த்தோழியும் ஆத்மபந்துவுமான ஸ்ரீகாமாக்ஷியம்மையும் இதை யெழுதுபவருக்கு ஆப்தநேசரான பிரம்மஸ்ரீமுத்துவையர் அவர்களும் தேவதாவிசுவாசமபாராட்டிச் செய்த உதவி மறக்கற்பாலதன்று. எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் கர்த்தாவும், போகங்களுக்கு போக்தாவு

மாகவிருந்து கர்த்திருத்வ போக்திருத்வங்களினால் கட்டுப்படாத 'சந்நியாசசமுச்சாரி'யாகிய பகவான் திருவடியில் இதை சமர்ப்பித்தபின் இவருக்கு வந்தனமளிக்கவும் நமக்குவாயில்லையே! சுடம்பவது. ஓம் ஸ்ரீகிருஷ்ணயநமஃ

"வாசுதேவா! உன்னையேநம்பினேன்: உன் பாதாரவிந்தமேசரணம்"—ஸ்ரீலோகநாயகிவசனம்.

உ

Om! Adorations to the Supreme Sri Krishna.

THE WORD OF THE LORD

BEING AN EPITOME OF THE BHAGAVAT-GITA

As Revealed to the World by a Self-Realised Soul

(Known as Avadaiyarammal.)

A GODLY WOMAN'S GIFT TO THE FAITHFUL AND TRUE OF HER SEX AND HER CHILDREN.

ஸ்ரீகிருஷ்ணய பரப்ரஹ்மணேநமஃ

பகவத்கீதை வசனம்

என்னும்

ஸ்ரீ பகவத்கீதா ஸார ஸங்கிரஹம்.

பாயிரம்

தெய்வ வணக்கம்

உமாதேவியார் துதி.

குலதேவதையே, குருவேயென் றுண்டவரே
(உம்) வடிவே சரணமம்மா வந்தெனக்கு முன்னடைவீர்.
மலமாயை தீர்த்தவளே, மாஹேசுவரீ சரணமம்மா!
பூரண ஸ்வரூபியே புவனேசுவரீ சரணமம்மா!
தர்மாம்பிகையே தாயே சரணமம்மா!
தாயே, தயாநிதியே, சங்கரியே, ஐங்கரனைச்
சேயாகப் பெற்ற திருவே, முன் வந்தருள்வாய்;
முத்திதரு நாயகியே, முன்னைவினை தீர்த்தவளே,
பத்திரசம் தந்து பவபயத்தை வேரறுத்துச்
சித்தம் துலக்கிச் சிவத்வ மாற்றிவைத்துப்
பித்துறவு தீர்த்தெனக்குப் பேரறிவு தானளித்து

எப்போதும் ப்ரஹ்மரஸம் என்றனக்குத் தந்தவளே,
கற்பிதத்தை வேரறுக்கும் காந்திமதி காமாட்சி,
ஒப்புயர் வற்றவளே, உத்தமியே, உன்கிருபையால்,
மைப்புயல் வண்ணன் வசனித்த கீதைபதைப்
பத்தியுட னேயின்று பாங்காக நானுரைக்கப்
புத்தியுடன் வாக்குப் பொருந்த அளித்தருளித்
தட்டுவா ராமற் சாங்கமாக் கூட்டம்மா;
சற்குருவாய் வந்தென் ஜனனபயம் தீர்த்தவளே,
எப்போதும் எம்மை இரட்சிக்கும் ஈசுவரியே;
அற்புதமாம் பாதத் தனந்தநமஸ் காரமம்மா.

சரஸ்வதி துதி.

சரஸ்வதியே யுன்றனையும் சரணமென்று வந்தடைந்தேன்,
நிரந்தரமா முன்வந்து நீயுமென்னைக் காத்தருள்வாய்;
பரமஹம்ஸர், பக்தர், பழுதற்ற ஞானியர்கள்,
திடமாக வேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியன்று,
பகவான்தம் வாக்காற் பதினெட்டு அத்தியாயம்
உபதேசம் பண்ணினதை உற்றவுயிர்த் தோழனுக்கு,
உலகளந்த மாயவனார் உரைத்தவதன் ஸாரத்தைத்
தமிழாலே விஸ்தரிக்கத் தாயே அருள்புரிவாய்.
கருணையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கண்ணான மைத்துனர்க்குத்
தெயவுடனே பார்த்துத் திருவுள்ளம் பற்றினதை
நயமா வுரைப்பதற்கு நாவிருந்து நீயருள்வாய்.

தேவர் முனிவர் ஆசாரியர் முதலானோர் துதி.

மகிமையுள்ள ஈச்வரரே, மாதவரே, வேலவரே,
அகிலவுல கும்துதிக்கும் ஆதி விநாயகரே,
ஞானத்தை நல்கி நலமாக வாண்டருள்வீர்;
ஊனத்தை நீக்கி யுயர்வாக வாண்டருள்வீர்;
திங்களொடு கங்கை சிரசிற் றரித்துமலை
மங்கையொரு பாகம் மருவும் பரஞ்சுடரை
அண்டமெல்லா முண்டு அடியளந்த மாதவரை
எண்டிசையும் காத்திருக்கும் ஏற்றமுள்ள தேவர்களை,
எட்டுதிக்கும் கீர்த்தி யேறும் எதிர்வரரைச்,
சட்டமுட னேபடிக்கும் சாஸ்திரிகள் பாகவதர்,
சங்கரா சாரியரைச், சமயகுரு நால்வர்தமை,
அங்கமறை வேதியரை, அரியபல தேசிகரை,

வேத வியாசரை, விமல முனீச்வரரை,
நம்பியவர் பாதம் நமஸ்கரித்து நான்பணிந்தேன்.
அன்புடனே யென்னை யாளுமென்று தோத்திரித்தேன்.
எல்லாரும் என்னிடத்தில் இரங்கி அருள்சுரந்து,
அஞ்சாதே யென்று அபயஸ்தம் தந்தருள்வீர்.
நெஞ்சிலுள்ள கிலேசமெல்லாம் நீக்கி யருள்புரிவீர்.
அத்துவிதம் சொல்ல அருள்செய்து முன்னடைவீர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் துதி.

கிருஷ்ண கிருபாநிதியே கிருபைசெய்து முன்னடைவீர்;
விருத்தாந்த மாயிருக்கும் வேதாந்த ஞானிகட்கு,
விருப்பமெலாம் விட்டொழிந்து மெய்ப்பொருளைக் கண்டோர்க்குத்,
திருப்பதத்தை நல்கியருள் தேவர்குலச் சிங்கமே,
ஜகத்தை விளக்கும் செழுஞ்சுடரே ஆண்டவரே,
அனர்த்தம் தவிர்த்தென் அபீஷ்டம் நிறை வேற்றிவைத்து,
அருச்சுனனுக் குஸ்வாமி அநுக்கிரகங்கள் பண்ணினதை
எப்படியோ நானறியேன் இதமாக வேயுரைக்க
ஒத்தாசை பண்ணி உறுதிப் படவெனக்குப்
புத்திக்குள் ளேயிருந்து புருஷோத்தமராயா,
அடியேனுக் காதரவாய் அநுக்கிரகிக்க வேண்டினேன்.

(தெய்வவணக்கம் முற்றிற்று.)

அவையடக்கம்.

பேதையேன் சொல்லுமிதைப் பெரியோர்க ளெல்லாரும்
ஆதரவாய்க் கொள்ளுகைக்கு அவரருளை வேண்டினேன்.
இலக்கியமும் நானறியேன், இலக்கணமும் நானறியேன்,
கலைக்ஞானம் தானறியேன், கல்வியில்லேன். ஆனாலும்,
சித்திரம்போற் பெற்ற சிறுகுழந்தைப் பாலன்சொல்
புத்தமுதம் போலுவந்து பூரித்துக் கேட்பாள்தாய்,
அப்படிப்போல் என்னிடத்தில் ஆதரவுண் டாமானால்,
எப்படிநான் சொன்னாலும் இதமாக வேயிருக்கும்.

(அவையடக்கம் முற்றிற்று.)

பாயிரம், முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணய பரப்ரஹ்மணேநமஃ

ஸ்ரீகிருஷ்ணாயநம:

பகவத்கீதை வசனம்

என்னும்

ஸ்ரீபகவத்கீதா ஸார ஸங்கிரகம்.

1. ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தின் உத்தேசம்.

கனப்பொருளாய்க் காரிய காரண வஸ்துவாய்,
நிருபாதியாய், எங்கும் நிறைகின்ற பூரணமாய்,
நாரா யணராய், நடுக்கடலிற் பள்ளிகொண்டு
அனவரதம் கண்வளரும் ஆதியந்த மற்றவராய்,
சகலஜக மத்தனைக்கும் ஸ்தாபக ராயிருந்து
சச்சிதா னந்தவஸ்து தாமா யிருந்தவொரு
பச்சைமுகில் மேனிப் பரமரொரு காலத்தில்,
தர்மமொ டதர்மம் சதுர்வேத ஞானமெல்லாம்
மெய்மறந்து கெட்டு விழுமதனைத் தாம்கண்டு,
நன்மையொடு தர்மத்தை ஞானத்தை ஸ்தாபிக்க
மகிமையுடன் வந்துதித்தார் வசுதேவர் தம்மனைக்கே.
வந்துதித்தார் பக்தர் மனக்குறைகள் தீர்க்கவென்றே,
அண்டவொண்ணாத் துஷ்ட அசுரர்களைச் சம்ஹரிக்க,
துண்டரிக்க மானபல துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கப்,
பொற்கொடியாள் பூமியுடை பாரமெல்லாம் தீர்க்கவென்று,
சற்புருடர் தம்மைத் தயவாரட் சிக்கவென்று,
அவதாரம் அன்றுசெய்தார் அகிலாண்ட நாயகரே.

2. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பாண்டவர்களுக்குச் செய்த பேரருட்டிறமை.

அவதரித்து வந்த அகிலாண்ட நாயகனார்,
மற்றுமந்த நாளையிலே மலரடிக்கே அன்புசெய்யும்
வெற்றியுள்ள பாண்டவர்க்குச் செய்த பெருங்கருணை
தன்னையிங்கு சொல்லத் தரமோ எனக்கதுதான்,
சொன்னமுனி வியாசர்க்கும் துணிவில்லை யேயுரைக்கச்;
செங்கமலை நாயகனார் சீருயரும் பாண்டவர்க்குத்
தூதருமாய்ச், சாரதியாய்த், தோழருமாய்ப் பந்துவாய்,

ஆசாரியராய், அதிஷ்டான தேவதையாய்ப்,
பாவனை பூண்ணும் பரிபூர்ண வஸ்துவாய்,
மாளாப் பதம்கொடுக்கும் மாசற்ற ஜோதியுமாய்,
பல்விதமாய்ப் பாண்டவர்க்குப் பகர்கருணை செய்திட்டார்.

3. பாண்டவர்கள் பாரதயுத்தம் தொடங்குதல்.

வைகுண்டம் வாழ்பதியை மைத்துனரா கப்படைத்து
ஆரும் எதிரற்ற அறிவுடைய பாண்டவர்கள்
முன்னை வினைப்பயனால் முழுமாயச் சூதாடி
மன்னன் துரியோதனன் தனக்கு வாரியிட்டு,
நாடுநகர் ராச்சியங்கள் நண்ணினதெல் லாம்இகழ்ந்து,
காடு தலைபிழுக்கக் கன்னிதுகில் முள்ளிழுக்கச்
சென்று திரிந்து சிறுமைபல பட்டதன்பின்,
அஞ்ஞாத வாசமும் அடைவாகச் செய்துபின்பு,
தாமிழந்த நாடும் தகையும் பெறவேண்டிப்,
பாரதப்போர் தன்னைப் பாங்காக மேற்கொண்டு,
சேனை புடைசூழச் சின்னங்கள் தாமுழங்க,
ஆனையொடு தேர்கள் அணியா நெருங்கிவர,
மாரதரின் வெள்ளம் மலைபோல் திரண்டுவரச்,
சூரர்தொகை எங்கும் கடல்போலச் சூழ்ந்துவர,
வந்தெதிர்த்து யுத்தம் மலையும் களந்தனிலே,
சுந்தரமாய்ச் சோடணிந்து தொப்பாரம் தானிணக்கிக்,
கண்டவர்கள் கொண்டாடக் கச்சை வரிந்துடுத்து,
அம்புறாத் தூணிகட்டி ஆயுதமும் கைப்பிடித்துச்,
சண்டைப் புசத்தில் தனுசெடுத்து நாணேற்றிச்,
செங்கமல நாயகனார் தேருகைக்க மைத்துனர்க்கு,
நந்தர் மகன் தேர்விடவே வந்து நடுப்படையில்
விண்டமலர்க் கண்ணால் விஜயனெங்கும் பார்த்தளவில்,
கண்டு நடுங்கிக் கருத்தழிந்து வீரியனும்
சிந்தை மிகக்கலங்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணரை நோக்கி,
அங்கம் பதறி அருச்சுனனும் என்னசொல்வான்:

4. அருச்சுனன் சோகித்தல்.

பொங்குகடல் மேனியரே, புண்ணியரே, கேட்டருள்வீர்:
இங்கிவரைக் கொன்று இரத்தவெள்ளம் சேறாக்கிச்,
சம்ஹரித்தி ராச்சியத்தைத் தாமாளத் தேவையில்லை;
வந்த படிக்கே மறுத்துமந்தக் கானகத்தே,

எங்கும் திரிந்து இரந்துபிக்ஷை தானெடுத்து,
உண்டுதிரிந் தாற்போதும் உலகளந்த மாதவரே.
எங்கும் படர்ந்து எதிரிதன்னைக் கொல்வெனென்று
சிங்கம்போல வீரர் திணியும் செருக்களத்தில்
வந்தெதிர்த்துப் போது மனஞ்சலித்த காரணத்தைக்
கண்டித்துக் கேட்டால் கழறுவேன் கேளுமையா:
அஞ்சலிகள் பண்ணி அடக்கமுடன் கிட்டிநின்று
கொண்டாடிப் பூசிக்கும் குருவும் பிதாமகரும்,
தந்தை சகோதரரும் தன்னுடைய உற்றாரும்,
சுந்தர மாயிருக்கும் தோழரும் பந்துவும்,
மாமனும் மைத்துனரும், வாஞ்சையுயிர்த் தோழர்களும்,
பேரரும் பிள்ளைகளும் பிரியமுள்ள பந்துவும்,
வந்து நெருங்கி மறங்கொண் டெதிர்த்துநிற்க
மற்றவரைக் கொன்றுநான் வாழ்வடைதல் நீதியோ?
ஏழுகடல் போலுமிந்த எண்ணமற்ற சேனையெல்லாம்,
சேனையிதைச் சம்ஹரித்துச் சீமைகட்டி ஆள்வதனால்,
ஏது பலனெனக்கு எழுத்ரிய மேனியரே.
தேவையில்லை தேவையில்லை சீமைகட்டி ஆளுகைக்கு;
தேவரீர் சித்தம் திருவுளத்துக் கொத்தபடி.
(என்று) ஆயுதமும் கீழ்ப்போட்டு அச்சுதனார் சேவடிக்கே
சோகமு டன்விழுந்தான் சூரனென்னும் வீரியவான்.

5. ஸ்ரீபகவான் அர்ச்சுனன் சோகத்தை நீக்குதல்.

ஓதும்உரை யும்விஜயன் உற்றதுவும் தான்கண்டு,
மாதுவளர் மார்பர் மந்தஹா சத்துடனே,
சீர்படிந்த கண்ணால் தயவுடனே தான்பார்த்து,
ஆதரவாய் மைத்துனனை அன்போ டெடுத்தணைத்துக்,
குன்று குடைபிடித்த கோபால மூர்த்தியரும்,
சகலமும் தான றிந்த சர்வஞ்ஞ மூர்த்தியரும்,
அறிந்தெம் பெருமான் அருச்சுனனைத் தான்பார்த்துச்,
சிறந்தசில் வார்த்தை திகழ எடுத்துரைப்பார்.
எங்கிருந்து வந்ததுனக் கேழைமதி தானின்று,
புங்கவர்கள் கொள்ளாப் பொருமல் புகழ்சிதைய?
அறியாயோ நீயெம் அரும்திறமும் ஆற்றலும்,
தெரியாயோ எந்திறங்கள் தேசுடைய வீரனே?
பண்ணுவோம் நாம்யுத்தம் படைபிரிந்து போனாலும்

மாயையி னாலே மனதைக் கலக்கிவைப்போம்!
ஆங்காரத் தாலே ஆதிக்கியம் பண்ணிடுவோம்!
கோபத்தை யேவிக் கொல்லுவிப்போம் சேனையெல்லாம்!
மோகத்தை யேவி மோதுவிப்போம் சேனையெல்லாம்!
ஆன கொடூரத்தால் அருஞ்செயல்கள் செய்திடுவோம்!
எமக்குத் துணையொருவர் இவ்வுலகில் வேண்டதில்லை!
(எம்) தமக்குத் துணையொருவர் தாரணியில் வேண்டோமே!
ஆனாலும், உன்னை அகன்றுவிடல் நீதியன்று,
வாள்வேந்தே உன்னாலே வன்போர் முடிக்கவுள்ளம்
சங்கற்பம் செய்ததுதான் தவறல் முறைபன்று,
கேளா யருச்சுனனே கிலேசமறச் சொல்லுவதை.
அறிவுடையா யானாலும் அந்தோ மறந்துவிட்டாய்,
ஆத்ம விசாரத்தை அத்தனையும் கைவிட்டாய்.
ஆத்மாவின் தன்மை அறியச்சொல் வேன்கேளாய்,
மயக்கம் ஒழிய வருத்தங்கள் தீர்ந்திடவே;
(என்று,) ஆதரவாய் மைத்துனர்க்கு ஆத்மஞா னம்உரைப்பார்.

6. அர்ச்சுனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஆத்மோபதேசம் செய்தல்.

அழியாத வஸ்துவது, ஆனந்த ரூபமது,
சச்சிதா னந்தத் தனிப்பொருளாய் மேவுவது,
ஆதியந்த மில்லாத அற்புதமாம் வஸ்துவது,
பிறவாது மண்ணிற் பெயராது மண்ணைவிட்டு,
வான்தனைத் தீண்டாது, வாயு அசைக்காது,
ஆன நெருப்பதனை அண்டியே காயாது,
நீரால் நனையாது நிலத்தால் இறுகாது,
சேரும் விகாரமற்ற தேஜோ மயமதுகாண்.
இறப்பும் பிறப்பும் இன்பமொடு துன்பமும்
தொந்தங்க ளெல்லாம் சூக்ஷ்மத்தை ஆராயின்,
எடுத்த உடலுக்கன்றி ஏதுமதற் கில்லையே.
இந்தஉடல் போனால் எடுக்குமற்று மோருடலம்,
கந்தையாய்ப் போனவஸ்த்ரம் கழித்தொன்று நூதனமாய்
அந்தமுடன் நாமுடுக்கும் அப்பரிசு போலவே.
கொல்வாரும் இல்லையதைக் கொல்விப்பார் தாமில்லை,
வெல்வாரு மில்லையதை வேறுசெய்வார் தாமில்லை.
காணும் பொருளெல்லாம் கானற் சலம்போலே,
வீணா யொழிந்து வேறாகிப் போய்விடுமே.
மாயா வடிவம் மயக்குமவை யிவ்வுலகை

நீயுற்றுப் பார்த்தாயேல் நீங்கிவிடு மக்கணமே.
அழியாத வஸ்துவந்த ஆத்மாவொன் றேஞான
விழியாலே பார்த்திந்த மெய்மை யறிந்துகொள்ளே.
மண்ணுலகி லுள்ள மனுஷ்யாதி எவ்வுயிர்க்கும்,
நீர்க்குமிழி வாழ்வு நிலையில்லை நீகண்டாய்.
தலையி லெழுத்தைத் தவிர்க்குகைக்குத் தான்வசமோ?
தரணியிலே வாழ்வொழிந்து சாங்காலம் வந்துவிட்டால்,
வாதமென்றும் பித்தமென்றும் வலிப்புநெடு மூர்ச்சையென்றும்,
வெதுப்பென்றும் வேறுசில ஏதுக்கள் வேண்டிடல்போல்,
இகல்விசயர் கொன்றார் என்றுன்னைச் சாக்கிடலால்,
நாம்தானே கொல்லுகிறோம் என்றுநீ நம்பாதே,
எம்மாயம் காணுய் இதுவிஜயா நீயறிவாய்.
ஆதலினு லுட்கவலை யாவும் அறவிடுத்துக்
காதலொடு போருக்குக் காண்டீபம் கையெடுப்பாய்.

7. பகவான் அருச்சுனன் கலக்கம்தீர வேறு காரணங்கள் கூறிப் போருக்குப் பிரேரேபித்தல்.

பின்னுமொரு செய்தியுண்டு பேசுவது நீகேளாய்;
இன்னமொரு ஏது இசைப்பதையும் கேளாய்நீ.
போர்க்களத்தில் வந்து புறம்வாங்கி னுன்னைப்
பார்க்குமந்த மன்னவர்கள் எல்லோரும் ஏசாரோ?
ஏற்குமந்த மன்னவர்கள் எல்லோரும் ஏசாரோ?
வானுலகம் சென்று வாஞ்சையுள்ள தாதைக்கு
ஆனதுணை யாகி அரசர்குலம் வேரறுத்துக்,
காண்டவத்தைத் தீக்கடவுள் கருதியுண்ண வேகொடுத்து,
ஆண்டகைமை யாற்பெற்ற அரிய புகழ்யாவும்,
கானகத்தே வேடுருவம் காட்டி யமர்விளைத்த
மானையிடம் வைத்த மகாதேவ ரைப்பொருத
பேரும் பிரதிஷ்டையும் பிழையாத வீரியமும்,
சீரும் சிறப்பும் இகழ்நீ பெற்றதெல்லாம்,
சமரிலிட்ட நெய்போற் களையவோ நீநினைந்தாய்,
அவமதிப்புக் கொள்ளவோ அர்ச்சுனு நீநினைந்தாய்?
மானமே யன்றோ மாந்தருக்கு மேலான
ஊனமதற் குண்டானல் உயிர்வாழ்தலாருமோ?
நால்வருணத் தாருக்கும் நலமாக வேயமைத்த
சீலமுறு தர்மங்கள் செய்யாது கைவிடுதல்

நீதியோ நன்மையோ நேரும் அறிவாமோ?
ஓதுகின்ற மன்னவருக் குற்ற பகைவென்று,
தம்முரிமை கொண்டு தரணிதனைப் பாலித்து,
செம்மையுறு செங்கோல் செலுத்தல் கடனன்றோ?
படைமுகத்தி லொப்பாரி பார்க்கிறபேர் தாமுண்டோ?
தழுதழுப்பு விட்டுச் சமர்க்குப் புறப்படுவாய்.

II.

8. அர்ச்சுனன் ஸ்ரீபகவான் பெருமைகளைத்தெரிவிக்க வேண்டிக்கொள்ளுதல்.

என்றுபல தர்மங்கள் எம்பெருமான் போதிக்க,
அன்றறிவு வந்து அருச்சுனனு மேதுசொல்வான்.
அநாதிபர மாத்மாவே, ஆள்வந்த நாயகமே,
உனதமுதச் சொல்லாலே யுள்ளறிவுபெற்றேனன்.
தேவரீர் மேன்மைதனைச் செப்பியென்றன் சந்தேகம்
யாவையும் போக்கியெனை யீடேற்ற வேண்டினேன்.
பரமாத்மா வுன்னைப் பதையாமல் நானறிய
உரமான ஞானத்தை யோதி யுணர்த்திடுவாய்
வைபவத்தைச் சொல்லி மனத்துயரை மாற்றிடுவாய்.
மெய்யுணர்ச்சி தோன்றும் விதமீ யுரைத்திடுவாய்.
மாயனே செய்ய மலர்க்கண்ணா செம்பவள
வாயனே மேலான வானோர் சிகாமணியே.
காயாம்பூ மேனிக் கருணா மிர்தக்கடலே!
தாயாகி யெவ்வுயிர்க்கும் தத்தளிப்புத் தீர்ப்பவனே!
ஸ்ரீவத்ச மார்பா ஜகத்துக் கதிபதியே!
பூவுற்ற பாவை பொருந்துமணி மார்பனே!

9. ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி அர்ச்சுனனுக்குத் தமதுவிபூதிமகிமையைத்தெரிவித்தல்.

(என்று) எத்தித் துதித்து இதயம் அனல்மெழுகாய்ப்
பிரார்த்தித்த போது பகவானு மேதுசொல்வார்.
அண்டையிலே கிட்டவந்து அருச்சுனனைத் தான்பார்த்து,
செய்யகனி வாய்திறந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண ரென்னசொல்வார்.
விபூதி மகிமைதனை விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறோம்;
ஜீவப் பிரகாசம் ஜகத்தெல்லாம் தோற்றுதல்போல்
ஆத்மப் பிரகாசம் அத்தனையும் நாமேயாம்.
அண்டபிண்ட லோகம் அநேககோடி பிர்ம்மாண்டம்,

அந்தரட்சம் ஸ்வர்க்கம் அகிலஜக மத்தனையும்,
ஸர்வதேவ பூத ப்ரபஞ்சங்க ளத்தனையும்,
அண்டபிண்ட லோகங்க ளத்தனையும் நாமேயாம்.
பலநதியும் ஓடைகளும் பர்வதமும் ஆறுகளும்,
கெங்கை சமுத்திரம் கீழ்லோகம் மேல்லோகம்,
சப்த சமுத்திரம் சாகரமும் நாமேயாம்.
அச்வமொடு யானை அடல்சேர் மிருகேந்திரனும்,
உச்ரயிஸ்ஸா மந்த வுயர்பரியும் நாமாமே
ஐராவதமா மதகளிறும் அஷ்டதிக்கும்
தொய்யாது தாங்கிநிற்கும் தோற்றமுள்ள யானைகளும்,
பாரிஜாத விருக்ஷமும் பார்வையுள்ள பன்மரமும்,
கற்பக விருக்ஷம் காமதே னுமுதலாய்
அசுவத்த விருக்ஷம் அடங்கலும் நாமாமே.
அண்டத்திலுண்டான அநேகவித பக்ஷிகளும்,
சக்கிரவா கங்கள் சதிரான ஹம்சங்கள்,
கோகிலங்க ளாதி கூறுகின்ற பல்பறவைப்,
பட்சிகளுக் குள்ளே பகர்கருடன் நாமாமே.
அந்தரங்க பக்தர் அநேகவித ராஜரிஷி
பராசரர் பீஷ்மர் பத்தியுள்ள ருக்மாங்கர்,
மேலான ஞானம் விளங்குசுகப் பிரமரிஷி,
அம்பரிஷி விபீஷணர் அதிகபலி சக்கிரவர்த்தி,
தும்புரு நாரதரும் தோன்றுநல்ல யோகிகளும்,
சனகாதி யானஉப சாந்தியுள்ள பத்தர்பலர்,
பக்தர்களுக் குள்ளே ப்ரஹலாத னர்நாமே.
வேத வியாசர் விளங்கும் கபிலரிஷி,
வசிஷ்டரொடு மாக்கண்டர் மற்றுமுள்ள மாரிஷிகள்,
அகஸ்த்ய மகாமுனியு மந்தணரும் நாமாமே.
கின்னரர் கிம்புருடர் கீர்த்தியுள்ள சித்தர்கணம்,
வித்யா தரராய் விளங்குவதும் நாமாமே.
வேதத்து ளேசாம வேதமும் நாமாமே,
அட்சரத்துக் குள்ளே அகாரமும் நாமாமே,
கானல் ஜலம்போலே காண்பதுவும் நாமாமே,
சுத்த ஜலம்போலே தோற்றுவதும் நாமாமே,
அக்கினி மண்டலமும் ஆதித்ய மண்டலமும்,
சூரிய மண்டலமாய்த் தோற்றுவதும் நாமாமே.

மேனகையு மாரழகில் மிக்க த்லோத்தமையும்,
ரம்பைமுத லான அப்சரஸ்த்ரீகள் நாமாமே.
மீனுகி ஆமையுமாய் மிக்க வராகமுமாய்,
தூணில்நர சிங்கமுமாய்த் தோற்றுவதும் நாமாமே.
காச்யபர்க்குப் புத்திரராய்க் கல்யாண சுந்தரராய்,
மாபலிதன் சாலையிலே மண்அளந்தோர் நாமாமே.
சத்ய ப்ரதிக்ஞைபண்ணி க்ஷத்ரியரை வேர்களைய,
பாரத்வா சர்குலத்திற் பாங்காக வேயுதித்த
ஞாலம் புகழ்பரசு ராமரும் நாமாமே.
தெசரதர்க்குப் புத்திரராய் ஸ்ரீநக ரயோத்தியிலே,
மனுஷ்யாவ தாரமாய் வந்துதித்தோர் நாமாமே.
வசுதேவர் தேவகிக்கு மைந்தராய் எதுகுலத்தில்,
த்வாரகைக்கே கிருஷ்ணனுமாய்த் தோற்றினதும் நாமாமே.
கைத்தலத்து நீயேந்தும் காண்டீப மும்நாமே,
யுத்தத்துக் குள்ளே ஜொலிக்கிறதும் நாமாமே.
பூதஇந்திரி யங்களுக்கும் புத்திக்கும் சாட்சியதாய்
அந்தக் கரணவிர்த்திக் கதுபூத சாட்சியுமாய்,
அகமாத்மா வென்று அறிகிறதும் நாமாமே.
பரமாத்மா வென்று பார்க்கிறதும் நாமாமே.
சத்தியம் அசத்தியம் தர்மமும் நாமாமே.
சத்துசித் தானந்தம் தாமாய் நிறைந்துகொண்டு
ஆனந்தம் தன்னை அடைகிறதும் நாமாமே.
சப்தஸ் பரிச ரூபரஸ கந்தமுடன்
பஞ்சேந்திரி யங்களுமாய்ப் பார்க்கிறதும் நாமாமே.
அறிவுக் கறிவாக ஆராயும் பேர்களுக்கு
அறிவுக் கறிவா அமர்ந்திருக்கு மாத்மாநான்.
காணப் படுவதெல்லாம் கற்பித மாமெனகண்டாய்,
தோன்றப் படுவதெல்லாம் துச்சமென்று நீயறிவாய்.

10. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ச்சுனருக்கு விசுவரூபதரிசனம் கொடுத்தருளல்.

(என்று) இவ்வாறு பூதிபெலாம் இயலாக வேயெடுத்து
பார்த்தனுக்குச் சொன்ன பரம கிருபையாளர்
நிர்மல மான விசுவ ரூபத்தைக் காட்டிநின்றார்.
திரும்பாமற் பாரென்று திவ்வியசட்சு தான்கொடுத்தார்.
ப்ரக்ஞான சட்சுவினாற் பார்த்தான் தனஞ்சயனும்.
பூலோகம் பாதாளம் புவனம் பதினான்கும்.

தானைக் கண்டான் தனஞ்சயனும் அப்போது.
தானைக் கண்ட தனிப் ப்ரபஞ்ச மத்தனையும்
அண்டபிண்ட மெல்லாம் அடங்கிற் றவரடிக்கே.
உருத்திரரும் கந்தரும் உமையாள் திருமகனும்
சித்தி விநாயகரும் தாமாய்ச் சிறந்திருந்து ;
வருணனும் குபேரனும் வாயுவும் அக்கினியும்,
எமனுடனே இந்திரனும் ஏற்றமுள்ள தேவர்களும்,
அஷ்டதிக்கு பாலர் அடங்கவுள்ள தேவர்களும்,
அரக்கரொடு சூரியனும் ஆகாச சந்திரனும்,
நக்ஷத்தி ரங்கள் நவக்கிரகங்கள் உள்ளதெல்லாம்,
ஏகா தசருத்ரர் எண்ணமற்ற தேவர்களும்,
அண்டமெல்லாம் இந்திரனும் அர்ச்சுனனும் சாத்விகனும்,
பரவாசு தேவருமாய்ப் பரிபூ ரணர் நின்றார்.
சல்லியனும் பீஷ்மரும் துரோண கிருபா சாரியரும்,
அச்வத்தா மாவோ டடங்கவுள்ள பேர்களொடு,
ஆசாரியர் சேனை யெல்லாம் அணியணியாய்க்
கௌரவர்கள் சேனைகளும் காவலர்கள் சேனைகளும்,
துரியோ தனனும் சோதரர்கள் நூற்றுவரும்,
அண்டபிண்ட மெல்லாம் அசோதை மகன் வாய்தனிலே,
கண்டதுண்ட மாகவிழக் கண்டான் அருச்சுனனும்.
தேசதே சத்துள்ள ராஜரா ஜாக்களெல்லாம்
பட்சிகளைப் போலப் பறந்துபறந் தேதிரிந்து,
விளக்கில் விட்டிற் போலே விழக்கண்டான் அர்ச்சுனனும்;
வெய்யமிருத்யுப் போலே விழுங்குவதைப் பார்த்திருந்தான் ;
பிரளயகால ருத்திரரோ (என்று) பார்த்தே திகைத்திருந்தான்
பார்த்தால் தெவிட்டாது (சுவாமி) பாதாம் புஜத்தழகு,
மார்க்கங்கள் காட்டும் மலரடியும் பொற்சிலம்பும்,
செம்பவள வாயொளியும் திவ்ய ரத்ந காந்தியும்,
கண்டவர்கள் கண்களுக்குக் கல்யாண சுந்தரமாம்.
பாதாள லோகத்துட் பாய்ந்த மலரடிக்குச்
சங்கர்ஷ ப்ரத்யும்னர் தாம்வந் தெதிர்கொண்டு,
படமாயி ரங்கள் தன்னாற் பாதமலர் தாங்கிவைத்து,
சுற்றும் விளக்கேற்றித் தூபதி பங்காட்டி,
அந்த மகிமைகண்டு ஆச்சரியப் பட்டிருந்தான்.
அர்த்த சரீரமும் ஆகாயத் தேப்ரவ,
நாசமற்ற லோகத்தில் நாதர் முடிதோற்ற,

சிவனும் அயனும் திருமாலு மிந்திரனும்,
மும்மூர்த்தி தேவர்களும் மூர்த்தி கரித்துவரச்,
செம்பொன் மணிமகுடம் திவ்யமல ராய்ச்சொரிய,
அந்த மகிமைகண்டு ஆச்சரியப் பட்டிருந்தான்.

i. மச்சாவதாரம்.

வைவஸ்வதமநுவை மாண்பாக ரட்சிக்க
ஊழி முடிவில் உகப் பிரளயம் தன்னிலே,
ஓஷதிக ளெல்லாம் ஓடத்திலேற்றி வைத்து,
ப்ரளய ஜலத்திற் படர்ந்துவிளை யாடுமந்த
மத்ச்யாவ தாரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தான்.

ii. கூர்மாவதாரம்.

பாற்கடலை யந்நாள் பரிவாக வேயடைந்து
தேவா சுரர்கடைந்து தெள்ளமுதம் கொள்ளுகைக்கு
மந்தர பர்வதத்தை மத்தாக வேநட்டு
வாசுகியை நல்ல மணிக்கயிறாப் பூட்டியதில்
வலித்துக் கடைகையிலே மண்ணின் புறங்குழிந்து
உள்ளமுந்திப் போக அந்த ஓங்குமலை மேலுயர்த்தி
வன்முதுகில் தாங்கி வள்மா நிறுத்துமந்தக்
கூர்மாவ தாரமும் கண்டு குளிர்ந்திருந்தான்.

iii. வராகாவதாரம்.

பாதாள லோகத்துள் பார்முழுகிப் போகவன்று
கொம்பினா லேயுயர்த்திக் கொண்டுவந்து ருத்திரமாய்
தளர்வொழியப் பூமியினைத் தாபித்து லோகமெங்கும்
நடுக்கங்கள் தீர்த்து நலமாக ரட்சித்த
(அந்த) வராகாவ தாரமதும் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தான்.

iv. நரசிம்ஹாவதாரம்.

திருப்பாற் கடல்நடுவில் சேஷன்மேற் பள்ளிகொள்ளும்
ஸ்ரீஹரியைத்தேடித் தேவரெல்லாம் போற்றிநிற்க,
அப்போ தவதரித்து அசுரர்குலம் வேரறுக்கத்
தூண்பிளந்து தோன்றித் துஷ்ட இரணியனை
மார்பைக் கிழித்து மாலையிட்டு வீற்றிருந்த
(அந்த) சிம்ஹரூபங்கண்டு திகைத்தான் தனஞ்சயனும்.

v. வாமனாவதாரம்.

வாமன மூர்த்தியாய் வையமெல்லாம் கொள்ளவென்று
பூமிபதி யானபலி சக்கரவர்த்தி யைப்பொருந்தி
மாமகஞ்செய் சாலையிலே வந்துநின்று மற்றவனைத்
தாமளக்கு மூவடிமண் தாவென் றிரந்திடவும்,
அத்யந்த பக்தியோ டன்று மகாபலியும்,
தானமது பண்ணுத லாகா தெனத்தடுத்த
குலகுருவாம் சுக்கிரன்சொல் கொள்ளாம லன்புடனே
ஓமென்று சொல்லி ஒப்பிக் கொடுத்தபின்பு,
பாசாங்கு பண்ணும் பரிவுடைய வாமனரும்,
ஓங்கி யுயர்ந்து ஒன்று வளர்ந்துநின்று,
உலகமெல்லாம் தம்முடைய ஓரடியால் தாமளந்து,
ஈரடியை வைத்திடவும் எவ்வுலகு முட்டியது;
மூவடிக்கெங் கேயென்று முகில்வண்ணர் கேட்டிடவும்,
சிரசிலே வையுமெனச் செப்பினர் மாபலியும்.
செப்பியவா றேயவர்தம் சென்னியிலே தாள்வைத்து,
பாதாள லோகத்திற் பதிந்துவிழத் தள்ளிவிட்டார்.
(அந்த) வாமன மூர்த்தியின் மகிமைகண்டான் அர்ச்சுனனும்.

vi. பாற்கடல் கடையும்போதெடுத்த ஐந்தவதாரங்கள்.

அமிர்தம் கடைகிறபோ தாச்சரிய ரூபமதாய்த்
தாம்வந்து கிட்டிச் சகாயமது பண்ணுவர்போல்,
ஆமையாய் வந்து அலைகடலைத் தானேற்றி,
ஹம்ஸமாய் வந்து அலைகடலைத் தானமர்த்தி,
கூர்மாவ தாரமாய்க் கூடக் கடைந்தெடுத்து,
தன்வந் தரியாகத் தனியமிர்தம் தானெடுத்து,
அமரர்களுக் கெல்லாம் அமிர்தம் படைத்தபின்பு,
அசுரர்களுக் கெல்லாம் அதிரூப மோகினியாய்,
கலகம் விளைத்தன்று காட்டிநின்ற தாமிந்த
ஐந்துருவம் கண்டு ஆச்சரியப் பட்டிருந்தான்.

vii. பரசுராமாவதாரம்.

சூர பராக்கிரமத் தோடுஜம தக்கினிக்குச்
சீருடைய மைந்தராய்த் தேசோ டவதரித்துப்,
பாருலகி லேபரசு ராமனென்று கீர்த்திபெற்றுத்,
தனுசதனைக் கையெடுத்து க்ஷத்திரியரை வேர்களைந்து,

கார்த்தவீர் யார்ச்சுனனைக் கண்டதுண்ட மாய்த்தறித்த
(அந்தப்) பரசுராமர் மகிமை பார்த்தான் தனஞ்சயனும்.

viii. ஸ்ரீராமாவதாரம்.

விச்வபதி யாக விளங்கும் தசரதர்க்கு
உச்சமுறும் மைந்தராய் உலகில் அவதரித்து,
த்ரைலோக்ய அதிபதியாய்த் தாசரதி யாயுதித்துத்,
தவமுனிவர் பின்சென்று தாடகையைச் சங்கரித்து,
அகலிகைசா பம் தீர்த்து, அரனுடைய வில்முறித்து,
ஜானகிக்கு மாலையிட்டு, ஜமதக் கினிகுமரன்
பரசுராமன்தன் பராக்கிரமம் தானடக்கி,
அன்புடனே தந்தை அபிஷேகம் சூட்டுதற்கு
ஆயத்தம் செய்திருக்கும் அப்போது தூர்ப்புத்தித்
தாய்சொல்லைக் கேட்டு வனவாசம் போம்போது,
பரதர்வந்து பின்தொடரப் பாதுகையும்கொடுத்து,
மகரிஷிகள் ஆசிரமங்கள் மாண்பாய்க் கடந்துபோய்ப்,
பஞ்சவடி ஆச்சிரமம் வந்து பரிவுடனே,
சூர்ப்பனகை மூக்கரிந்து (கர) தூஷணரை யும்வதைத்து,
மாயமான் பின்சென்று மைதிலியைத் தானிழந்து,
கண்டு ஜடாயுவுக்குக் கைவல்ய முங்கொடுத்து,
கவந்தவதம் பண்ணிக் கானகமெல் லாம்திரிந்து,
சவரிகண்டு பூசைபண்ணச் சந்தோஷ மாய்ப்புசித்து,
அஞ்சனாதேவி மைந்தர் அப்போ தடிபணியக்
கவிய்ரசு ரோடு கலந்துசக்கி யம்பண்ணி,
வாலிவதம் பண்ணி, வந்து கடலடைத்துக்,
கும்பகர்ணன் இந்த்ரசித்தைக் கூடமடி யக்கொன்று,
சேனைசமு கத்தோடு தெசமுகனைச் சம்ஹரித்துப்,
பரிவால் விபீஷணர்க்குப் பட்டமது கட்டிவைத்து,
ஜனகர்மகள் மைதிலியும் செந்தழலிற் பாயஅன்று
சீதையரை அக்கினியும் ஸ்ரீராமர் முன்பில்வைக்கக்
கொம்பனையாள் ஜானகியைக் கொண்டுசென்று புஷ்பகத்தில்,
லிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணி நிர்மலமாய்ச் சேதுவிலே,
பரத்துவாசர் ஆச்சிரமம் வந்து பரிவுடனே,
தம்பிபரதர்வந்து தாளணைந்து கீழ்ப்படிய
அன்புடனே தம்பியரை அடியடியிற் கொண்டுசென்றார்.
வசிஷ்டர் சுமந்திரரை மாதாக்க ளைப்பணிந்தார்.
திரும்பி அயோத்திவந்து செம்பொன்முடி சூடிநின்றார்.
(அந்தப்) பட்டாபி ராமர் மகிமைகண்டான் பார்த்தனும்.

ix. ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரம்.

வசுதேவ ருக்கினிய மைந்தராய் எதுகுலத்தில்
தேவகியார் தன்வயிற்றிற் செல்வக் குமாரராய்,
கம்சனென்னும் அம்மானைக் காணாதே யண்ணருடன்
கோகுலத்திற் போயொளித்துக், கொன்றொழித்துப் பூதனையை,
வந்தசக டாசுரனை வதைத்தே உதைத்தெறிந்து,
கேசிவிருஷ பாசுரனைக் கிட்டிப்புள் ளாயெறிந்து,
பகாசுரன்றன் மூக்கதனைப் பற்றிக் கிழித்தெறிந்து,
இடைச்சேரி தன்னில்வந்து எடுத்துவெண்ணெய் பால்குடித்து,
கோபால ரோடே கூடி விளையாடி,
பிருந்தா வனத்தில் பெருமான் பசுமேய்க்க,
நான்முகரும் கொண்டொளிக்க நன்முகச் சிருஷ்டித்து,
மடுவில்வந்து தோழருடன் வான்பசுக்கள் மேய்க்கையிலே
விஷஜலங்க ளான்புசித்து விண்ணுலகம் போய்ச்சேர,
காளியனைச் சம்ஹரிக்கக் கடுகிநடந் தோடிவந்து,
படமா யிரஞ்சிதையப் பாதம் மிதித்தேறிக்
கூத்தாடி வால்பிடித்துக், கோவர்த் தனமெடுத்து
பத்தினிமா ரன்னம் புசித்துப் பிரிவுடனே,
விருந்தா வனத்தில்வந்து வேணுகா னம்பண்ணி
கோபிமா ரெல்லாரும் கோரணிகள் கொள்ளவென்று,
கோபிமா ரெல்லாரும் கூட்டமதா யோடிவரக்
காணாமற் போயொளித்துக் கண்கலக்கம் பண்ணிவைத்து,
ஜலக்ரீடை பண்ணுகையிற் சேலையெல்லாம் தானொளித்து,
வந்து பணிந்து நிற்க வஸ்திரங்க ளைக்கொடுத்து,
அண்ணர்பல ராமருடன் அன்று மதுரை வந்து,
குவலயா பீடத்தைக் கொன்றொழித்து லீலைபண்ணி,
தாணூர முட்டிகரைச் சாடி விழவடித்து,
கம்சனுடை வீரியத்தைக் காசினியிற் கண்டதில்லை!
ஈரேழு லோகம் இடிந்துவிழ மேற்குதித்த
மாமனையும் கொன்று வன்கொடுமை நீக்கிநின்றார்.
(அந்தக்) கிருஷ்ணாவ தாரத்தைக் கண்டே மகிழ்ந்திருந்தான்.

x. பௌத்தாவதாரம்.

அந்தந்தப் பூமி அசுரர் மலிந்திடலால்,
அந்தந்தப் பூமி அதிபார மாகிவிட்டப்,
பொற்கொடியாள் பூமி பொறுக்கமாட் டாதயரப்
பூபாரம் தீர்த்துப் புண்ணியரை ஓங்குவித்துத்

தர்மத்தை ரக்ஷித்து ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று,
பூர்ண ஸ்வரூபமாய்ப் புவனமெல் லாம்நிறைந்து,
பூததயை யாவருக்கும் பொற்புடனே போதித்த
பௌத்தாவ தாரத்தைப் பார்த்தே மகிழ்ந்திருந்தான்.

xi. கற்கி அவதாரம்.

விசுவப்ரி பாலகராய் விளையாடி லீலைபண்ணிச்
சிருஷ்டி ஸ்திதிலயஞ்செய் சின்மயா னந்தவஸ்து
காரணத்து மெய்ப்பொருளாய்க் கற்கி ஸ்வரூபருமாய்
அயக்ரீவ மூர்த்தி அவதார மாகிவந்து,
வேதசா ஸ்திரங்களெல்லாம் வேண்டியவ ரைத்துதிக்க
ஆகம வேதம் அறுபத்து நான்குகலை
அஷ்டா தசபுராணம் அத்வைத சாஸ்திரங்கள்
எல்லாம் விளங்கவைத்து எற்றபடி ரக்ஷிக்கும்
(அந்தக்) கற்கியவ தாரத்தைக் கண்டே மகிழ்ந்திருந்தான்.

xii. இன்னம் அநேகரூபங்கள்.

பிரகிருதி புருஷருமாய், பிரபஞ்ச சிருஷ்டி காரணராய்,
திரு பதபதி சேதனராய், ஜகத்துக்கு ரட்சகராய்,
விசுவரூ பத்தாலே விளங்கப் பிரபஞ்ச மெல்லாம்,
பரப்பிரம மூர்த்தியின் மகிமைகண்டான் பார்த்தனன்று.
பாண்டவர்க்குத் தூதருமாய்ப் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாய்த்,
தேர்த்தட்டில் நின்று சேனையெல்லாம் தான்பார்த்து,
பல்கடிச்சு மார்கட்டிப் பாரியுத்தம் பண்ணுதற்குக்
கல்லணைகள் கட்டிக் கடிவாளம் கைப்பிடித்து,
தொப்பாரம் கட்டிச் சொரிபணிதி காதிலிட்டு,
இட்டதொரு நாமம் ஏழுலகும் சோதிவிட,
(சுவாமி) சாரத்தியம் பண்ணலையும், தான்செயித்து நிற்பதையும்,
பார்த்தான் மகிமைதன்னைப் பார்த்துநின்ற அர்ச்சுனனும்,
முன்னே யுலகளந்து முத்துச் சிலம்பணிந்த
ஸ்ரீபாத மாயிரமாய்ச், சென்று மலையெடுத்துக்
கால்மிதித் தாடிநின்ற கைத்தலங்க ளாயிரமாய்,
செங்கமலக் கண்ணிணைகள் திகழ்நாசி யாயிரமாய்,
பொற்குழைகள் பூண்டு பொலிசெவிக ளாயிரமாய்க்,
காட்டியதோர் விசுவ ரூபமது கண்டஞ்சி
பாதம் பணிந்திறைஞ்சிப் பார்த்தன் துதிக்கலுற்றான்.

11. விசுவரூப தரிசனம்பெற்ற அர்ச்சுனன் பகவானைத்துதித்தல்.

நாரணரே யென்றன் நன்மாமன் சீர்மகனே,
குந்தி மருமகனே, கோவர்த் தனமெடுத்து
மழைகாத்த வள்ளலே, மாலே, மலர்ப்பதத்தால்
எவ்வுலகும் ஈரடியா லெளிதே யளந்துகொண்டு
மாபலியைப் பாதலத்தில் வன்சிறையில் வைத்தவரே,
மைத்துனரே, மன்னவந்தீர், அச்சம் தவிர்த்தருள்வீர்,
விண்டுவே யும்முடைய விசுவரூ பம்கண்டு,
ஜனன மரணமற்றேன்; தேகபந்தம் தானொழிந்தேன்;
முக்திசித்த ஞானேன்; மோக்ஷ பதம் அடைந்தேன்;
அத்தை மகனென்று ஆகடியம் பேசிவிட்டேன்;
அம்மான்சே யென்று ஆகடியம் பேசிவிட்டேன்;
மைத்துனமை யாலே வளம்பேசி நானுரைத்தேன்;
இவ்வளவு போதுமையா எங்கள்குல மீடேற,
(என்று) பட்டாடை தாழப் பணிந்து நமஸ்கரித்தான்:
அட்டாங்கமாகப் பணிந்தான் அருச்சுனனும்,
பார்த்தன் பணிந்திடவும் பரம தயாளருமே
எடுத்தவிச்வ ரூபம் எல்லாம் அடக்கியப்போ,
தெப்போதும் போல இலங்கினர் கிருஷ்ணராய்.
(விஜயன்) பொற்கடகக் கைகூப்பிப் பூந்தேரில் சேர்ந்திருக்க,
அப்பரிசு கண்டு அடக்கி வடிவமெல்லாம்
பெருமா னருச்சுனனைப் பிரியமுட னேநோக்கித்
தெருமாலைப் போக்கிச் செப்புவா ரப்போது.

12. பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு விசுவரூப மேன்மையை அருளிச்செய்தல்.

சோதி மயமாய்த் துலங்குகின்ற என்னுருவை
முதற்பொருளாய் யாவுமாய் முன்னின்ற என்வடிவை
காணவல்லா ரிந்தக் காசினியினில் தாமுண்டோ?
பார்க்கவல் லாரிந்த ப்ரபஞ்சத்தி லேயுண்டோ?
வேதமெல்லா மோதி வேள்வியெல்லாம் செய்தாலும்
மாதவங்கள் செய்து மகாதான மீந்தாலும்
காணமுடி யாத என்வடிவை நீகண்டாய்.
குற்றமில்லா யோகத்தின் கொள்கையினால் நீகண்டாய்.
கண்டாய் என் மெய்வடிவம் கலங்காதே நீயுமினி
கொண்டாடக் காண்டீபம் கூசாது நாணேற்று.
நாணேற்றி யுத்தம் நடத்துக நீ என்றுரைத்தார்.

III

13. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக்கு சம்சாரரூபத்தை எடுத்துவிளக்கல்.

என்றுரைத்து மேலும் எடுத்துரைப்பார் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்
மைத்துனனே, என்றன் வாஞ்சையுயிர்த் தோழனே,
(ஒரு) விருத்தாந்தம் சொல்லுகிறேன் விருப்பமுட னேகேளாய்.
விஷமமாம் சம்சார விருட்சமொன்று கேளாய்நீ,
மேல்நோக்கி வேரிருக்கும் விசுவமெல்லாம் வியாபிக்கும்,
அசுவத்த மாகி அசையாம லேயிருக்கும்,
புத்தி யென்னும் கப்புப் பெரிதாக வேயிருக்கும்,
பஞ்சபூதக் கப்புப் பார்க்கச் சிறுத்திருக்கும்,
சப்தாதி விஷயங்க ளான சிறுகப்பு
சுற்றெங்கும் சூழ்ந்துகொண்டு சோபையுட னேயிருக்கும்,
வேதங்க ளாமிலைகள் வெகுவாக வேதழையும்,
விஷயபோ கங்களெனும் மென்றளிர்கள் மிக்கிருக்கும்,
தர்மாதர் மங்களெனும் தன்மையுள பூப்பூக்கும்,
மானபி மானமென்னும் வடுக்க ளதுவடுக்கும்,
காமக்ரோ தங்களெனும் காய்க ளதுகாய்க்கும்,
சுகதுக்க மானபழம் சோபையுட னேபழுக்கும்.
வெகுவாக வேபருத்து மேல்லோகம் கீழ்லோகம்
சேர வளர்ந்து சிறுகொப்பும் சாகையுமாய்க்
குணங்களினால் வர்த்தித்துக் கொள்ளும்வெள்ளம் போலே
திரும்பி விஷயச் சிறுதளிர்கள் தான்தளிர்க்கும்.
இப்படிக் கொத்தவிருக்ஷம் இருக்க ஸ்திரங்களற்று
அசுவத்த மாயை அரைக்ஷணத்தில் போய்விடுங்காண்;
நாளைக் கிருக் கிறதும் நம்பிக்கை யில்லையே,
போனதது மீண்டும் புனகத் திரும்பிவரும்.
ஜனனமரண மெடுத்துத் திரியுமிந்த ஜீவாத்மா
அநாதியி லுண்டான அவிவேக மாயிருக்கும்.
(அது) அசத்தென்று தானறிந்து ஆசத்தி வையாதே
மித்தையென்று காணுமவன் வேதவித்தென்றறிவாய்.
ஜகந்தனிலே மானிடர்கள் செய்துவரும் கர்மமெல்லாம்
ஈரேழு லோகம் எங்கெங்கும் வியாபிக்கும்.
துக்கசுக மாகிச் சூழ்ந்துவரும் மற்றுந்தான்
திக்குவிஜ யம்பண்ணும் ஜயவிஜயா நீகேளாய்.
(அதற்கு) ஆதியந்த மில்லை அளவில்லை ரூபமில்லை.

வெகுஜன்ம வாசனையாய் வெருவாக வேரோடி
வைரமது பாய்ந்து மாளா தொருக்காலும்.

14. சம்சார நிவர்த்தியாகி முத்தியடையும் மார்க்கமீதெனல்.

மகத்சேவை யாலே மனந்துலங்கி நன்மையுண்டாய்,
ஆசாரி யர்கிருபையால் அந்தரங்க நிஷ்டைவந்து,
சந்ததமும் சிந்தித்து சதாவிசார ணைபண்ணி,
விஷயத்தி லேமனதை விட்டுவிடா மல்நிறுத்தி,
வேதாந்த சித்தாந்தம் விசாரித்து எப்போதும்,
கோச விலக்ஷணராய்க் குணத்துக் கதீதராய்,
சரீரத்திற் பின்னருமாய், சச்சிதா னந்தருமாய்,
அவஸ்தைக்குச் சாட்சியுமாய், அப்புறப் பட்டவராய்,
இந்திரியா கோசரராய், எத்திசையும் தான்விளங்கிப்
பிரகாசிக்கும் வஸ்துவாய்ப் பரிபூர்ண நீர்மையராய்,
உள்ள வொரு பொருளை ஒப்புயர்வில் லாதவரை
விசாரித் தறிந்து விபரீத மில்லாமல்,
அசங்கதமாம் ஆசைகளை யடியோடே வேரறுத்தால்,
அனர்த்தம் நிவிர்த்தியதாம் ஆனந்த வியாப்தியுண்டாம்.

15. முமுட்சுலக்ஷணம் கூறுதல்.

மானபி மானமற்று, மண்ணுலகத் தாசையற்று,
தூர்ச்சன சங்கமற்றுச், சொல்லரிய அத்வைதம்
நித்தியமும் பண்ணி, நிஷ்கர்ம னாயிருந்து,
பந்தமற்ற முத்தனுமாய்ச் சுகதுக்கப் பற்றின்றி,
ஆசாபா சங்களற்று, அட்டும் மவுட்டியம்போய்,
அயனுலகம் தேவுலகம் அவனி பதினன்கும்
திரணமாக எண்ணித் திடமான சித்தத்தால்,
இகபர மிரண்டிலும் எள்ளளவும் ஆசையற்று,
இருதய மனமிந்திரியங்கள் எப்போதும் தான்திருத்திச்,
சகலகர்ம மும்வெறுத்துச் சீதோஷ்ண மும்சகித்துப்,
(பல) தூஷணங்கள் சொன்னாலும் சித்தத்திற் காணாதே,
சற்குருவின் பாதத்தைச் சந்ததமும் சிந்தித்து,
மோக்ஷ இச்சை ஆவர்கள் முந்துமொன்றை யெண்ணார்கள்,
ஈஷணைகள் ராகத்து வேஷங்க ளில்லாமல்,
காமக்ரோ தங்களற்றுக் காண்பதெல்லாம் மித்தையென்று,
தேகத்ரயங்களற்றுச் சரீராபி மானமற்று,
லோபமொடு மோகம் நவனுமத மாற்சரியம்,

சேர மறந்து ஜகத்துள்ள பிதிபற்று,
தேவதைகள் இச்சிக்கும் திருவுடைய கன்னியையும்,
திரணமாக எண்ணித் திடமான சித்தத்தால்,
எவனொருவ னுள்ளானோ அவனே யென்னையடைவான்.
எனக்குரிய மாட்சியெல்லா மிசைந்துடையோன் காணவனே.
தனக்குவமை யிந்தத் தரணியிலே வேறில்லை.
கூறுமிந்த மேன்மைக் குணங்க ளுடையான்போல்
வேறொருவர் இந்த விசுவத்தில் கண்டதில்லை.

16. ஸ்வஸ்வரூப லட்சணம் கூறுதல்.

அசையா மனசுடைய அர்ச்சுன மகாராஜா,
புருஷஸிங்க மென்றுரைக்கும் புண்ணியனே நீகேளாய்.
பாஸ்கரனுஞ் சந்திரனுஞ் பாவகனு முங்கூடித்
தோற்றுவிக்கப் போகாது சொரூபத்தின் காந்திதனை,
ஏற்றதெல்லா மோரொளியாய் எத்திசையும் தான்விளங்கும்.
தாக்கரிய சொற்சொரூபம் தானென் றறிந்துகொள்வாய்,
வாகுடைய மண்டலத்தே மன்னர்க்கு மன்னவராய்ப்
போர்சிறந்த யுத்தம் பொருதுமொரு கேசரியே,
கேட்டு மகிழென்று கிருபைசெய்வார் கேசவனார்.
நம்முடைய அம்சமதாய் நாசமொருக் காலுமின்றி,
ஜீவனுக்குச் சாதனமாய்ச் செகந்தனிலே யுண்டாகி,
மனமுடனே ஆறிந்திரி யங்களுக்கும் சாட்சியாய்,
பிரகிருதியுடன் கூடுமிந்திரிய பேதக மாயிருந்து,
ஈசுவர னாயிருக்கும் தானுமோ ரம்சமாய்.
நிருபாதி யாயெங்கும் நிறைந்திருக்கும் வஸ்துவை,
அம்சமென்று சொல்லக்கூ டாதென்று சங்கைவர,
ஆமென்று உத்தரங்கள் அடைவாகச் சொல்லுவார்.
ஆகாசத் தேயிருக்கும் ஆதித்தன் ஏகனன்றோ?
கடஜலத்து பாதியினால் காண்கின்ற பேர்களுக்குத்
திரளான ஆதித்தர் சேர்ந்துதய மானாலும்,
கடங்கள் கடங்கள்தோறும் காணுகிற ஆதித்யன்
ஒருவனன்றி யேபலபேர் உண்டோ உலகத்தே?
விம்பமொன்றே யன்றி வேறுபல விம்பமுண்டோ?
பிரதிவிம்பத் தோடுசற்றும் பற்றுண்டோ பாஸ்கரர்க்கு?
அப்படிப்போ லிங்கும் அவஸ்தையுட னேகூடி
ஜீவனென்றும், மாயையென்றும் திடகர்த்த ஈசனென்றும்,
ஸ்தாவர ஜங்கமென்றும், சஞ்சார ஜந்துவென்றும்,

ஜாதிவகை வேறென்றும், தான்விதமாய்க் கற்பித்துத்,
தன்கழுத்தி லாபரணம் தான்தேடும் பிராந்தனைப்போல்,
சத்சங்கம் பண்ணாமல் சம்சாரத்தில்உழன்று,
நித்தியமென் றெண்ணி நினைவுகெட்ட மூடருக்கு
அறிவற்ற அஞ்ஞருக்கு அநேகவிதமாய்த்தோன்றும்.
நேசமுள்ள தோழனே, நிகரற்ற மைத்துனனே,
ஏதுசொன்னே னென்று இதயத்திற் காணாதே.
ஆதரவாய்க் கொள்ளென் றநுக்ரகித்தார் அச்சுதனார்.

17. ஜீவாத்மாவின் தன்மை கூறுதல்.

சத்தாகிச் சர்வேச்வரராகித் தானிருந்தும்,
ஜீவனறி யாமல் தேகமே நானென்று,
கர்த்தாபோக்தாவென்று கண்டதெல்லாம் மேற்போட்டுக்,
கர்மத்தைப் பண்ணிக் களித்துவெகு வாய்த்திரிந்து,
சரீரம் விழும்போது சாலைப்பான் பூச்சியைப்போல்,
திரும்பியொரு தேகத்திற் சென்றுவிழும் ஜீவாத்மா.
தேகமும் போகமும் சேரவிங் கேயிருக்க,
அகலாத இந்த்ரியமும், அதிஷ்டான தேவதையும்,
கொண்டு சுழன்று கூறுகின்ற தன்னிலைமை
இன்னவிதமென்று, எண்ணத்தெரியாது.
புஷ்ப மிருக்க மணம் கிரகிக்கும் வாயுவைப்போல்
அற்புதமாகி அதிசூக்ஷ்மமாயிருக்கும்.

18. அஞ்ஞானமே பிறவிக்குக் காரணம் என்றல்.

(என்று,) பேரருளா லோதிப் பெருமான் மனமகிழ்ந்து
மற்றும் சிலவிஷயம் மைத்துனர்க்குக் கூறுகின்றார்:
பஞ்சேந்திரியங்களினால் ஆதரித்த சித்தத்தால்
அனர்த்தமாம் சம்சார அல்லல் விஷயத்தழுந்தி
வாழுமிந்த மாய வாழ்வதனைக் கைவிட்டுப்
பொருக்கென வேவிழுந்து போகிறது கண்டிருந்தும்,
மித்தையை நம்பி விஷயபோகம் புசித்துச்,
சத்துருக்கள் சித்தம் தவிடுபொடி யாக்குவித்து,
அஞ்ஞானத்தாலே அமிழ்ப்பர் மானிடர்கள்.
சட்டமுடனெண்டிசையும் தன் பெருமை தான்முழங்கச்
சஞ்சரித்து வந்தாலும் தான்கிரியைகள் செய்தாலும்,
உண்டா யிருந்தாலும் உபக்கிரமித்துப் போனாலும்,
சண்டையிடு முக்குணங்கள் சரீரமொடு ஈஷணைகள்,

சப்தத்தோ டாறு ஒத்த விஷயமெல்லாம்,
க்ஷணத்தில் க்ஷயித்துவிடும் தான்பொய்யாய்ப் போய்விடும்காண்.
விளைத்து விளைத்துவரும் மாளா தொருக்காலும்,
இலக்கமற்ற ஜன்மத்தை எண்ணத் தொலையாது.
மறித்துமிங்கு ஓடிவரும் மாயமிது ஏதென்றால்,
(அதை) அறிந்து விசாரிக்கின் ஆத்மாவே நாமென்னும்:
தேகமொடு போகம் ஸ்திரமென் றிருக்கிறவன்
மூடர்களில் மூடன் முழுதுமஞ் ஞானியவன்.
ஞானசட்சு தான் விளங்கி நன்றாக வேஅறிந்தால்
தோன்றுவது கானல்ஜலம் சிப்பியதில் வெள்ளியேபோல்,
மோகம்விட்டுப் பார்க்கிறவன் மோக்ஷ ஸ்வரூபிகண்டாய்.
(என்று) தாமரையாள் மார்பர் தனஞ்சயற்குச் சொல்லிநின்றார்.

19. குருவருளாலன்றி ஆத்மாவை அறியவொண்ணாதெனல்.

சமர்த்தனுமாய் அத்வைத தன்னியனுமாய், உன்னரிய
சாதனமும் சாத்விகமும் சற்குருவும் சார்ந்தவனாய்,
சந்தேக நீங்க (வேதாந்த) சாத்திரங்க ளாராய்ந்து,
ஆரும் அதிரக்த குருவின் அநுக்கிரகத்தால்,
அந்தக்க ரணம்துலங்க ஆத்மாவைப் போயடைவாய்.
இவையொன்று மன்றியே என்முயற்சி தன்னாலே,
சாதனமும் சாத்விகமும் சற்குரும் தேவயில்லை,
சாத்திரத்தை அப்பியசித்துத் தன்னுடைய எத்தனத்தால்,
அறிவேன்நான் ஆத்மாவை என்கிறதும் ஆகடியம்.
(அதற்கு) இதிகாசம் என்னவென்றால் இப்படிப்போ லேயிருக்கும்:—
சட்சுவில்லா னுக்குச் சகம்விளங்கும் தன்மைபோல்,
காதம்வழி சப்பாணி கடுகுநடந் தோடுதல்போல்,
ஊமைபல வார்த்தைகளும் உண்டென் றுரைத்தல்போல்,
செவிடனுக்குக் கானவித்தை தெரியுமென்று கேட்பதுபோல்,
வருமெனக்கு என்றுசொல்லி வாயடியா லேஅடித்துத்,
திரிகிறது மாத்திரமே, திடனாக ஆத்மாவை
அறியப்போ காதுகண்டாய் ஆசாரியர் அன்றியிலே,
வந்தாலும் நில்லாது மரணஜன்மம் போகாது.
சிரவண பலத்தாலே சற்றுண்டு புண்ணியங்கள்
(என்று) உலகளந்த மாதவனார் உள்மானம் சொல்லிநின்றார்.

20. பரமாத்மாவை அறிந்தவனே ஞானி எனல்.

சகலஅக்ஷ ரங்களும் தாக்குடனே மிஞ்சிநிற்கும்.
அழிவற்ற பிர்மம் ஆவதுவும் நாம்தானே.

புவனத்தை ஆளும் புருஷோத்தமர் நாமே.
இந்தப் படியெம்மை ஏகமாம் வஸ்துவாய்,
அந்தமோ டாதியில்லா அழியாத் திரவியமாய்,
புருஷோத் தமராய்ப் பெரிதான வஸ்துவாய்,
அறிவாலே எம்மை அறிந்து அடைந்தார்க்கு
சரீரத்தி னாலும் தசேந்த்ரியங்கள் தம்மாலும்,
செப்புமனத் தாலுமவர் செய்துவரும் கர்மமெலாம்
நடுவிற் குறைபாதே நம்மைவந்து தாமடைவார்.
கிருதகிருத்திய ரென்றுசொல்லிக் கீர்த்திசெய்வர் மஹாத்துக்கள்,
அவருக் கெதிராவார் ஆருமில்லை என்றறிவாய்.
(என்று) கடல்போல ருள்கொண்டு கண்ணன் அநுக்கிரகித்தார்.

21. அவனன்றி யோரணுவு மசையாது என்றல்.

மகிமையுடன் பூமியிலே வந்து பிரவேசித்து,
அதிக பலத்தாலே அவனிபதி னன்கினையும்
சகல பிரபஞ்சத்தைத் தாங்குவதும் நாம்தானே.
சங்கதர ராயிருந்து தாபங்கள் தீர்த்துவைத்து,
வனப்பாரு மோஷதிகள் வர்த்திக்கப் பண்ணிவைத்து,
அமிர்தத்தி னாலே அனைவர்க்கும் திருப்திபண்ணி,
சதுர்விதமாம் அன்னங்கள் ஷட்ரச போஜனங்கள்
உருகியபின் துண்ணும் உள்ளிருக்கும் குக்ஷமமும் நாம்.
பசிதாகம் உண்டாக்கும் பண்புள்ள பிராணனும் நாம்.
நடுவிருந்து தான்புசிக்கும் நாலுவித அன்னத்தை
அவைவ்வங்க ளுக்கு அதிகக் குறைவின்றி,
சமான ரூபியாய் ஜரிக்கப் பண்ணிவைத்து,
ஜாடராக் கினியாய் தகிக்கிறதும் நாம்தானே.
சகலப் பிராணிகளும் தங்கள்தங்கள் தானத்தில்
இருக்க நடக்க எழுந்திருக்கத் தானுடைக்
கருத்தில் இருக்கிறதும் நாமென்ற றிந்துகொள்ளாய்.
(என்று) மதிக்க உபதேசம் மாதவனர் பண்ணிவந்தார்.
பூரணமாயெங்கும் பொருந்தி யிருப்பதும் நாம்.
தாரணியும் தண்கடலும் சகலர்க்கும் கர்த்தரும்நாம்.
அறிவுடனே சாட்சியும்நாம், அஞ்ஞான மூலமும்நாம்.
சகலகுண வேதாந்தம் சத்கர்ம சாஸ்திரங்கள்
மகிமையுடன் பண்ணிவரும் மகாத்மாவும் நாம்தானே.
(என்று) உத்தமீ பார்த்தனுக்கு உபதேசம் பண்ணிவந்தார்.

22. நித்தியமின்னது அநித்தியமின்னது என்று தெரிவித்தல்.

பாருலகிலேயொருவர் ப்ரகிருதியுடனேகூடி
நித்தியம் அநித்தியமா நேரும் பொருளிரண்டில்
அநித்தியவஸ்து என்னவென்றால் அடைவாகச் சொல்லுகிறேன்:
தேவதைகள் மனுஷியர் திரியக்குப் பசுவாதி
பாரே மூலகிற் பண்ணப் படுவதெல்லாம்
பஞ்சபூதத்தாலே பண்ணப்பட்டேயிருக்கும்.
பண்ணப் படுவதெல்லாம் பார்த்திருக்கவே நசிக்கும்.
மாயையென்னும் இந்த வஞ்சனைதானென்றும்
பலவான நாமமுடன் ஒருநாளும் மாளாது.
மாளாது என்றாலும் மனந்தனிலே எண்ணாதே.
பிரமத்தியானம்வந்தால் பின்பு ஒரு நாசமுண்டு.
நாசமுள்ள வஸ்துவிலும் நாசமிலா வஸ்துவிலும்
அகண்டவெளி யானவராய் ஆத்ம ஸ்வரூபராய்,
இரக்ஷிக்கும் கர்த்தருமாய் எல்லார்க்கும் ஈச்வரராய்,
பற்றற் றிருக்கும் பலஜந்து சாக்ஷியுமாய்,
எங்கும் நிறைந்திருந்து எவ்வுயிர்க்கும் தாரகமாய்
கற்பிதத்தை வேறாக்கும் காரணம்நானென்றறிவாய்.
(என்று) சட்டமுடன் பார்த்தனுக்கு ஸ்வாமி அநுக்ரகித்தார்.
பதினெட்டு அத்தியாயம் பழுதுரைகள் வாராதே
திருமறைவில் கொண்டிருந்து சுவாமி அநுக்ரகித்தார்.

23. அருச்சுனன் பத்திக்குவந்து ஸ்வாமி இவ்வுபதேசம் அநுக்கிரகித்ததாகக் கூறுதல்.

மகிமை பெரிதுடைய வாழ் விஜயா நீகேளாய்.
மனுவுக்கு நான் பயந்து வந்துனக்குச் சொன்னதில்லை.
மாலையொடு மாணிக்கம் மட்டற்ற ஆபரணம்
ஐசுவரிய முள்ளதெல்லாம் அடையவேண்டுமென்றும்
இச்சையினாலேவந்து ஈங்குனக்குச் சொன்னதில்லை.
உலகாளும் பாண்டவர்க்கு உபதேசம் பண்ணிவந்தால்,
அதினாலே கீர்த்திநமக் குண்டாக வேண்டுமென்று
வந்துனக்கு நானிந்த மாற்றம் உரைக்கவில்லை.
வெகுதூரம் போய்நடந்து மெய்வருந்தக் கால்கடுக்கத்
திரியோ, தனனிடத்தில் தூதிரைக்கக் காரியமேன்?
ஏவற் றொழில்செய்து ஏதுமறியாதவர்போல்
குதிரைக் கசையெடுத்துக் கொச்சைகளைப் போலவே

செருவி லிளையாதே தேர்செலுத்தக் காரியமேன்?
(இது) பரியாசமாகப் பார்த்தென்னைக் கேட்டக்கால்,
உள்ளவிவ ரந்தன்னை உற்றுரைப்பேன் நீகேளாய்.
பலகீர்லம் வேண்டிநின்ற பக்தர்களுக் காகஇங்கே
அவதார லீலைகள் அற்புதமாய்ப் பண்ணிவந்தோம்.
கதிதானே நாமென்று கருதி யடைந்தார்க்கு
அருண்மசெய்து ரக்ஷித்து அபீஷ்டமெல் லாங்கொடுத்து
பரிவாக மோக்ஷமும் பண்பாக வேகொடுப்போம்.
அத்யந்த பக்தனுமாய் அங்கத்தில் பாதியுமாய்,
அத்தையுடை பிள்ளையுமாய் அந்தரங்க மைத்துனனாய்,
சித்தசுத்தி பக்தி தேசேந்திரிய நித்யகர்மம்
தப்பாமல் பண்ணிவரும் சற்குணன்நீ ஆகையினால்,
உற்றதனி யேகாந்த உண்மை ரகஸியங்கள்
உற்றதெல்லாம் போதிக்க உமக்கே தகுமென்று,
வெட்டவெளியாக விவரித்து நாமுரைத்தோம்,
சித்தத்திற் கொண்டு த்வைதங்கள் வாராதே,
சத்துருவைத் தான்ஜயித்து சாமர்த்திய வீரியனாய்,
உன்னுரிமை பெற்று உகந்திருப்பாய் நீயென்று,
நிச்சயமாய்ப் பார்த்தனுக்கு நீலமேக வர்ணர்சொன்னார்.

24 இந்நூலைப் படித்தலின் பயன்.

பகவானுபதேசம் பண்ணுமிந்தக் கீதையினைப்
பத்தியுட னேஜபித்துப் போஜனங்கள் பண்ணிவந்தால்,
சற்றுமந்த அன்னத்தால் தோஷங்கள் வாராதே
பட்டினி உபவாசம் உபவாச பலன்கொடுப்பார்.
சத்தியமே சத்தியமே சந்தேகம் கொள்ளாதீர்.
அச்சுதா னந்தர் அநுக்ரகித்த வாக்கியத்தை
பச்சையுமை பார்வதியும் பங்கயத்தன் நாயகியும்
லக்ஷ்மியும் கூட இருதயம் குளிர்ந்திடலால்,
சட்டமுடன் நான்உரைத்த சாராம்ச மாலைதன்னை
அப்பியசிக்க வல்லவரும், ஆதரவாய்க் கேட்பவரும்,
அர்த்தம் அறிந்து அநுபவிக்க வல்லவரும்,
கிருஷ்ண ப்ரதாபம் கிருபையுடனே முக்தியுண்டாய்,
சுத்தமய மான சொரூபத்தி லேலயிப்பார்.

பகவத்கீதை வசனம் என்னும் ஸ்ரீபகவத்கீதா சாரசங்கிரகம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீகண்ணபிரான் திருவடித் தாமரைகளே சரணம்.

